

LES IN LIEFDE

Komedie van Luc Kerkhofs

PERSONAGES:

(7D & 3H)

OSCAR KLITSER : 60, handelaar

CECIL : 50, zijn schoonzus

NICO : 35, zijn zoon

STIEN TUTTERMANS : 40, zijn buurvrouw

HEIDI : 25, dochter van Stien Tuttermans

WANNE LAPPERS : bedelaarster

PAULA : 40, poetsvrouw

VICKY : 30, ex van Nico

MADAM BULTHEE : controle belastingen

KIKI LARGE : 45, travestiet

DECOR:

Rommelige winkel met aan de linkerkant een kleine houten toonbank die schuin naar het publiek is gericht. In het rechtse gedeelte staat een tafel met twee stoelen.

Tegen de wanden vinden we schappen waarin allerlei prularia ligt. Fond tegen de muur hangt de foto van een vriendelijk lachende vrouw van rond de 60 jaar. Ergens tegen de wand is een oude lavabo bevestigd met een kraantje plus handdoekhouder.

Links, dicht bij de toonbank, hebben we de ingang van de winkel. Fond hebben we een deur die naar de living leidt en de deur rechts leidt naar de keuken.

Op de houten toonbank staat een oude kassa en vinden we wat schrijfgerief, een kladblok, een halfvolle asbak, een halfvolle fles water, een oud telefoontoestel, een drukbelletje, etc.

Tegen de schappen staat ergens een trapladder en een grote afvalcontainer. De prularia in de schappen kan bestaan uit een oude dompelpomp, oude kranten en boeken, oud gereedschap, plastic darmen, fietskaders, een mannequinpop, een oud orgel, etc. Als het maar de indruk geeft dat de rommel er van ver is ingegooid.

Het belletje op de toonbank en het belletje buiten rinkelen op twee verschillende tonen.

EERSTE BEDRIJF

(maandag, namiddag)

(Oscar selecteert een hoop bankbiljetten op de toonbank en telt ze in stilte, graait dan de biljetten bijeen en duikt ermee onder de toonbank. Nico komt binnen en slaat op het drukbelletje. Oscar wil tevoorschijn komen maar stoot z'n hoofd aan de toonbank. De heren dragen beiden een vuile salopette, Nico draagt steeds een vuil sportpetje, Oscar draagt tevens een brede zwarte rugriem)

OSCAR: Waarom doet gij mij zo verschieten?

NICO: Ik kom lossen. (maakt z'n beide zakken leeg en legt de verfrommelde bankbiljetten op de toog) Dat is van vier autovelgen en een hoop oud ijzer dat ik just verkocht heb. En nu staat er een klant die 100 meter gewapende plastic darm nodig heeft. Weet gij die liggen?

OSCAR: Vanachter in de eerste hal. Laat Wanne Lappers maar efkes helpen.

NICO: Dat gaat niet want ze heeft weer gedronken en ligt te slapen tussen de isolatie.

OSCAR: Waar is m'n potlood? Ik ben m'n potlood altijd kwijt.

NICO: Het zit achter uw oor.

OSCAR: (maakt een berekening met potlood en papier) Dat is 100 maal 4,69, dat is euh..., en ik onthoud de 7 en dan...

NICO: Spijtig dat ons kassa niet meer werkt, hé pa.

OSCAR: Die kassa heeft nog nooit gewerkt. Ze gaat zelfs al jaren niet meer open.

NICO: Waarom staat die hier dan op de toog?

OSCAR: Voor 't zicht van onze winkel. (opent een plastic zal van Aldi) Stop dat geld hier eens in.

NICO: (inspecteert de inhoud) Amaai, de zaken draaien precies goed vandaag, en dat voor een simpele maandag.

OSCAR: Hebt gij de brievenbus al leeggemaakt?

NICO: Ja. (overhandigt enkele brieven aan Oscar) Hier, dat is alles.

OSCAR: (controleert de afzender) Dat is van de belastingen, dat is van het kadaster en dat is van 't water. (scheurt de brieven een voor een stuk en dropt ze in de afvalcontainer) Hebben die niks beters te doen dan mensen lastigvallen?

NICO: (inspecteert een laatste brief) En dit is er weer ene van de advocaat van Vicky.

OSCAR: Uw ex laat uw niet gerust, zoneke. Ze heeft vandaag ook al een paar keer getelefoneerd voor u. Maar ik zeg altijd dat ge niet te bereiken zijt.

NICO: (scheurt ook de laatste brief stuk en dropt die in de afvalcontainer) Daar se, dat doen wij met die rommel.

OSCAR: (ad foto aan de muur) Hebt gij vandaag al iets tegen ons Moeke gezegd?

NICO: Nee, ik heb nog geen tijd gehad.

OSCAR: Doe het dan nu maar, hup...!

NICO: (gaat tot voor de foto staan en doet z'n petje af) Dag Moeke, ik had nog niks tegen u gezegd vandaag. Soms is ne mens zodanig bezig met z'n werk dat hij al eens iets vergeet hé. Het leven gaat ook altijd maar rapper en rapper. Maar we vergeten u niet zenne. (tot Oscar) Ge moet eens naar haar gezicht kijken, die wordt met den dag schoner. Ik mis ons Moeke, pa. (pinkt een traan weg)

OSCAR: (legt z'n hand troostend op Nico's schouders) Ik ook, jongen. Ik ook. Dat is met geen pen te beschrijven. Overmorgen is dat al drie maanden dat we haar

kwijt zijn.

NICO: Waarom moet ne mens eigenlijk sterven, pa?

OSCAR: Als er elke dag duizenden bijkomen dan moeten er elke dag ook duizenden vertrekken hé. Dat is 't leven en daar kunt ge niks aan veranderen.

NICO: Nooit ziek geweest, altijd goedgezind, altijd vriendelijk en dan wordt ze ziek en dan sterft ze. Waarom moet zoiets just bij ons gebeuren?

OSCAR: Ja, dat vraag ik mij ook af.

(Wanne Lappers komt binnen. Ze is een bedelaarster en draagt kapotte kleren. Ze slaat op het drukbelletje op de toog)

WANNE: (ad Nico) Hier staat 'm, de savooi...! En buiten staan de klanten maar te wachten. Zijt gij die vergeten of wàt...?

NICO: Wanne, kunt gij mij efkes helpen met 100 meter plastic darm af te snijden?

WANNE: Ja, maar dan wil ik eerst een boterham want ik heb vandaag nog niks gegeten.

NICO: Wacht efkes, ik zal eens iets gaan halen in de keuken. (af naar de keuken)

OSCAR: Sinds wanneer slaapt gij tussen ons isolatie?

WANNE: Wat moet ik dan doen? Op die versleten matras slapen waar de ijzeren veren doorsteken? Als ge niet oppast schiet er vanachter ene in uwe koker.

OSCAR: Ik zal u eens huur gaan vragen.

WANNE: Watte...? Gij...? Ge moest verlegen zijn, Oscar Klitser. Ge zijt nu al zo rijk als 't water diep is.

OSCAR: Schuld, een grote berg schuld, ja.

(Nico komt van de keuken met een boterham en een stuk worst)

WANNE: (inspecteert de worst) Dat is ook weer iets dan uw hond niet lust zeker? (bijt hongerig van de boterham) Ik ben toch blij dat de winter weer voorbij is en dat we voor de lente staan, maar 't is verdorie nog koud 's nachts.

OSCAR: (op rijm) Is mei niet te koud en te nat, dan vult het de schuur en ook het vat.

(Een belletje rinkelt op de achtergrond)

WANNE: Volk in de winkel. (stopt de worst in haar zakken) Dat is voor straks, anders moet ik weer op m'n kin kloppen tot morgenvroeg.

NICO: (tot Wanne) Kom, we zullen buiten eens gaan kijken. (tot Oscar) Waar ligt mijne rolmeter, pa?

OSCAR: Heeft die weer pootjes gekregen? (tot Wanne) Elke dag is dat konijn zijne rolmeter kwijt. Ik zal hem eens rond zijne nek binden.

WANNE: Nee, laat maar, dan is hij morgen misschien zijne nek ook nog kwijt.

(Nico en Wanne Lappers af naar buiten. Paula komt van de living met een vaas wilde bloemen en zet die bij de foto van Moeke. Ze trekt haar keukenschort uit en hangt die aan de kapstok)

OSCAR: Weeral gedaan met poetsen, Paula?

PAULA: Ja, het zit er weeral op voor vandaag.

OSCAR: Mercikes omdat gij elke dag een bloemeke bij de foto van ons Moeke zet.

PAULA: Dat is maar een kleine moeite. Het zijn trouwens bloemen uit uwen hof.
 OSCAR: En toch vind ik het schoon van u. Dat mag ook wel eens gezegd worden toch. Kom hier dat ik u eens goed vastpak.
 PAULA: (stoot Oscar af) Jamaar euh...
 OSCAR: Waarom niet, Paula? Elke mens heeft toch graag dat hij tussendoor eens goed wordt vastgepakt.
 PAULA: Jamaar euh, van het ene komt 't anderen en euh...
 OSCAR: Wil ik eens iets zeggen, gij moet niet zo verlegen zijn. Gij moet eens wat meer opkomen voor uzelf.
 PAULA: (ontwijkt onderwerp) Ik heb den Blacky ook eten gegeven.
 OSCAR: Dan gaat onze Duitse herder weer héél blij zijn. Wacht eens, ik moet u nog uitbetalen. (neemt enkele biljetten uit de Aldi-tas en geeft ze aan Paula)
 PAULA: Jamaar Oscar, dat is veel te veel.
 OSCAR: Neenee, dat is goed zo. Gij verdient dat. Als onze Nico en ik u niet moesten hebben...!
 PAULA: Okee dan. (trekt haar jas aan en neemt haar handtas van de kapstok) Merci hé. En tot morgen. (af langs de buitendeur)
 OSCAR: (roept haar nog na) En zijt voorzichtig onderweg met uwe velo.

(Oscar haalt een groot reisboek van onder de toonbank en bladert er door. Nico komt weer binnen met biljetten en ook die worden bij in de plastic Aldi-zak gestoken)

OSCAR: (ad geld) Is dat alleen van die plastic darm?
 NICO: Nee, ik heb ook nog tien galvanisé dakplaten verkocht.
 OSCAR: Die stonden toch vol met gaten?
 NICO: Ja, maar de twee bovenste platen niet. Ze doen den deze niet in 't slaap, hé pa. (kijkt naar het geld in de Aldi-zak) We gaan nog rijk worden.
 OSCAR: Nee Nico, wij zijn al rijk. Kijk hier maar eens in dat boek. Kijk eens hoe geweldig schoon het daar is.
 NICO: Is dat een waterval?
 OSCAR: Ja, dat zijn de Niagara-watervallen. Die bestaan uit drie delen... (leest uit het boek) ...de Horseshoe Falls, de American Falls en de Bridal Veil Falls. Ze liggen op de grens tussen Amerika en Canada, en daar gaan wij naartoe, gij en ik.
 NICO: En onze Blacky?
 OSCAR: Ja, die gaat ook mee natuurlijk. En daar gaan wij de laatste jaren van ons leven slijten. Als we hier vertrekken dan wij doen niks meer. We hebben dag in, dag uit gewerkt, nu wordt het eens tijd dat we gaan profiteren.
 NICO: En ons huis hier dan?
 OSCAR: Dat is een krot, versleten tot op de draad, kan elk moment instorten. En die aftandse hallen op het erf krijgen ze er nog gratis bij ook.
 NICO: Gaan wij ginder wel met ons geld toekomen?
 OSCAR: Al ons spaargeld steekt toch buiten onder de grond in onze hof. En een plastic vuilniszak rot niet hé.
 NICO: We zouden eens moeten tellen hoeveel we al hebben gespaard, hé pa.
 OSCAR: Niet doen, jongen. Ge zoudt achterover vallen van 't verschieten.
 NICO: We hebben goed geboerd, maar 't is ook altijd werken hé, 7 op 7.
 OSCAR: Ja, en daarom moet gij u deze avond maar eens wat ontspannen. Gij verdient dat. Ge pakt onze Magirus en ge rijdt het stad maar eens in. (geeft

hem enkele bankbiljetten) Hier, pak aan. En laat u maar eens een keer goed gaan, daar waar die gekleurde neonlichtjes branden, weet ge wel.

NICO: Euh..., nee, ik weet het eigenlijk niet.

OSCAR: (verduidelijkt) Ge moet eens naar de miekes gaan.

NICO: Welke miekes...?

OSCAR: Waar ze al eens iets durven laten zien.

NICO: Ge bedoelt, naar de cinema...?

OSCAR: (krijgt het op z'n heupen) Maar nee. (bij zichzelf) Hoe moet ik dat gaan uitleggen. Wacht eens. (haalt de mannequinpop uit de schappen en legt die op tafel) Wat ziet ge hier voor u liggen...?

NICO: Een pop.

OSCAR: In hare blote.

NICO: Ja, als ge haar geen kleren aantrekt dan is dat inderdaad in hare blote.

OSCAR: Leeft die pop?

NICO: (twijfelend) Soms denk ik toch dat....

OSCAR: (onderbreekt) Nee Nico, dat is een pop en die beweegt niet. Zoudt gij eens willen dat die beweegt...?

NICO: Ja, dat mag.

OSCAR: Wel, dan moet gij eens naar de stad gaan en daar bewegen die. Die liggen daar te kronkelen gelijk palingen.

NICO: Hebben ze in 't stad poppen die kunnen bewegen? Dat wist ik niet.

OSCAR: Nico, gij se stomme kloot dat ge daar staat. Kom, leg uw hand daar eens op.

(Net als Nico z'n hand op de pop wil leggen stoot Wanne Lappers binnen. De mannequinpop wordt snel terug in de schappen gemoffeld, maar een van haar benen blijft achter het kruis van Oscar zitten)

WANNE: Daar is een klant die een ijzeren stoofbuis wil van 4 meter lang.

NICO: Waar is mijne rolmeter?

OSCAR: Die hebt ge toch niet nodig zekers.

NICO: Hoe kan ik dat afmeten als ik geen meter heb?

OSCAR: Dat zal ik u eens gauw voordoen. (zet vier stappen) Gezien? Dat is 4 meter.

NICO: Volgens mij pakt gij kleiner stappen dan een meter en zal zijn stoofbuis te kort zijn.

OSCAR: Dan zal die vierde meter onderweg naar huis wel van zijne remork gevallen zijn. Dat noemen ze "zaken doen". 4 meter verkopen, 3 meter meegeven.

WANNE: Komt er iemand van u eens kijken?

(De telefoon rinkelt, Nico neemt op)

NICO: (door hoorn) Bij Klitser & Zoon. - - - (met hand op hoorn, tot Oscar) 't Is Vicky weer. - - - (door hoorn) En weet ge wat gij zijt, een stomme geit die hare weg kwijt is...! Trut...! (haakt in)

OSCAR: Dat is nu eens goed de waarheid gezegd.

WANNE: Ahwel, is dat nog voor vandaag? Ik sta hier wortel te schieten hé. Of sta ik er weer alleen voor...?

NICO: Soms moet hier ook eens over zaken geklapt worden, hé Wanne.

(Stien Tuttermans komt binnen. Ze draagt steeds krulspelden en is gekleed in een

ordinaire keukenschort)

OSCAR: Dag buurvrouw. Wat nieuws?

STIEN: Geen nieuws. Ik kom maar eens een klapke doen.

OSCAR: Voor te klappen hebben wij geen tijd, Stien.

STIEN: Misschien dat ge iets nodig had of zo.

WANNE: Ja, maar zeker geen roddeltante gelijk jij...!

STIEN: Hoor dat aan, dat is toch een brutaal schepsel hé. (tot Oscar) Dat ge hier zoiets binnenlaat dat versta ik niet, hé Oscar.

WANNE: (haalt uit) Dat moet jij just zeggen, ge zijt het grootste tettergat van 't straat.

STIEN: Durf jij nog maar eens in mijnen hof komen dan zal ik eens naar de politie bellen...!

WANNE: Denkt ge dat ik daar schrik van heb? Nog niet van zes politieagenten

(Het belletje rinkelt weer op de achtergrond)

NICO: Kom Wanne, de klanten worden ongeduldig.

(Nico en Wanne af naar buiten)

OSCAR: Wat komt ge doen, Stien?

STIEN: Wel euh..., nu dat uw vrouw al een paar maanden dood is hebt ge misschien behoefte om...

OSCAR: (onderbreekt) Nee, ik heb geen behoefte.

STIEN: (zet stapje dicht) Oscar, hoe goed zouden wij het samen kunnen hebben. Verstaat jij dat niet? Ge laat uw kans voorbijgaan hé.

OSCAR: Stien, we hebben allebei kinderen, dat is dan moeilijk hé.

STIEN: Ja, jij hebt een zoon en ik een dochter, en dan...? Is dat een probleem voor u? Voor mij niet.

OSCAR: Jaja, maar uw dochter Heidi mankeert toch.

STIEN: Ge gaat me niet vertellen dat uwe zoon Nico normaal is hé. Daar is ook wel een hoek af.

OSCAR: Is er verder nog iets dat ge me wilt komen vertellen?

STIEN: Ja. Dat uwe Blacky deze nacht weer flink geblaft heeft. Dat is de schuld van Wanne Lappers die hier op het erf ronddoelt. Wat doet zij hier eigenlijk?

OSCAR: Wanne Lappers heeft geen thuis, dat weet jij ook.

STIEN: Ge moet maar oppassen dat zij uw geld niet steelt.

OSCAR: Wij hebben geen geld.

STIEN: Oh nee? Aan de klanten te zien moet er hier toch veel geld zijn.

OSCAR: Telt jij onze klanten?

STIEN: Nee, maar ik zie dat als ik aan mijn venster zit.

OSCAR: Hebt jij niks beters te doen?

STIEN: En ik zie vanuit mijn slaapkamer dat er 's nachts veel beweging is in uw tuin. Ge moet gaan oppassen, Oscar.

OSCAR: In onze tuin ligt enkel wat rommel van oud ijzer.

(Nico komt ondertussen binnen. Hij zoekt materiaal in de schappen als hij op de trapladder staat. Heidi komt binnen. Ze heeft steeds haar knuffeltje bij dat een piepgeluidje maakt als ze er op drukt. Mentaal heeft zij zeker een achterstand en met

twee staartje in haar haren en aangepaste kledij gedraagt ze zich als een kind)

STIEN: Wat komt gij doen, Heidi?

HEIDI: Ik wil dat ge naar huis komt, ma.

STIEN: Maar ik ben hier pas.

HEIDI: Ik ben mijn boek van Pipi Langkous kwijt.

STIEN: Kijk dan maar eens in de grote kast.

HEIDI: Nee ma, ik wil dat ge NU naar huis komt. (trekt aan haar arm)

STIEN: (tot Oscar) Toch erg hé. Ze kan me geen minuut missen.

HEIDI: (tot bij Nico) Dag Nico. Wat zijt ge aan 't doen?

NICO: Aan 't werken.

HEIDI: (doet Nico schrikken met haar knuffeltje) Wat zegt gij tegen mijne piep-piep?
(als ze de mannequinpop merkt, tot Stien) Daar ligt een madam te slapen in de schappen.

OSCAR: (wil haar naar buiten werken) Ga nu maar door, Heidi. We hebben nu geen tijd om te babbelen. Wij moeten werken.

HEIDI: Nee, ik wil babbelen met Nico.

OSCAR: Onze Nico heeft ook geen tijd.

HEIDI: (morrend) Niemand heeft tijd voor mij, enkel mijne piep-piep.

STIEN: Kom Heidi, we zullen uwe boek van Pipi Langkous eens gaan zoeken.

HEIDI: (tot knuffeltje) Wat zegt gij nog tegen Nico en Oscar? (maakt een piepgeluidje)

(Stien met Heidi af langs de buitendeur)

OSCAR: We moeten gaan oppassen. Stien Tutter heeft vanuit haar slaapkamer gezien dat er veel beweging is in onze tuin. (presenteert de Aldi-tas) Hebt gij nog wat in uw zakken zitten?

(Nico haalt nog wat bankbiljetten uit z'n zakken en dropt die bij in de Aldi-tas)

OSCAR: Ga nu eerst deze zak maar bij de rest steken.

NICO: Die zwarte vuilniszak zit al bijna vol.

OSCAR: Dan graaft ge er nog ene bij in, maar zorg dat er geen grondwater bij kan. En nu is het tijd voor een lichte versnapering.

(Oscar haalt de fles jenever van onder de toog en ze drinken een borrel. Nico monstert ondertussen de mannequinpop van dichtbij)

NICO: Ik vraag me toch af of het een vrouw of ne vent is. Ge ziet het niet goed, hé pa.

OSCAR: (zet de mannequinpop een pruik op) Moet ik haar ook nog kleren aantrekken?

NICO: Mist gij zoiets niet, pa?

OSCAR: Nee, ik zit met een versleten carrosserie van 60 jaar, maar gij zijt nog maar 35.

NICO: (monstert de pop van dichtbij) Daar zijn toch schoon dingen op de wereld hé.

OSCAR: Ja, maar in levende lijve zijn die nog veel schoner. Kom, drink eens uit. (wil weer bijschenken)

(Cecil komt plots binnen. Ze is hautain gekleed met een hoed en heeft een valies bij.

De heren trachten de mannequinpopp snel terug in de schappen te moffelen)

NICO: (verbaasd) Tante Cecil...? Wat doet gij hier...?

CECIL: Daar verschiet ge van hé.

OSCAR: Wat zijt gij van plan met die valies?

CECIL: Ik zal hier blijven tot alles hier op punt staat.

OSCAR: Cecil, ge gaat hier alleen maar in de weg lopen.

CECIL: Neenee, ik zal wel helpen in de zaak. (hangt haar jas op een stoel en legt haar hoed op het zitvlak van de stoel)

OSCAR: Maar wij hebben geen hulp nodig.

CECIL: Jawel. Ik heb een brief ontvangen van meneer pastoor en hij zegt dat het niet zo best gaat met u beiden na het overlijden van mijn zus Rita. En als ik u beiden zo zie blijkt meneer pastoor nog gelijk te hebben ook. Bekijk uw vuile salopette eens en dat klakje van Nico, daar kunt ge zelfs soep van koken.

OSCAR: Maar...

CECIL: (onderbreekt) Vanaf nu elke dag een propere stofjas aantrekken. Wat moeten de klanten wel van u denken? En kijk hier eens rond wat voor ne rommelhoop allemaal. Dat is hier precies een stort. En die vuil handen..., wast gij uw wel op tijd?

(Oscar en Nico staan met de mond vol tanden)

CECIL: (wil de oude kassa openen maar dat lukt niet) Waarom gaat die kassa niet open?

OSCAR: Omdat dat een antiek machien is.

CECIL: Waar laat gij dan uw daginkomsten?

NICO: Hier. (presenteert de Aldi-tas)

CECIL: (inspekteert de inhoud) Amaai, daar zit nogal wat in.

NICO: Dat gaat straks allemaal bij de rest.

CECIL: Hoe...?

NICO: (krijgt een tik van Oscar en herpakt zich) Naar de bank, natuurlijk.

CECIL: Iedereen kan op kilometers afstand zien dat hier een vrouw nodig is in het huishouden.

OSCAR: We hebben Paula toch, onze poetsvrouw.

CECIL: Een poetsvrouw kost te veel geld. Ik wil dat gij een vrouw gaat zoeken.

OSCAR: Ik een vrouw...? Niks van, ik wil geen vrouw meer na ons Moeke.

CECIL: Ik begrijp wel dat gij niks van vrouwen kent, maar ik zal u wel eens "les in liefde" geven.

NICO: Haha, onze pa les in liefde..., dat gaat ne knal geven.

CECIL: (tot Nico) En u zal ik ook eens wat "les in liefde" geven.

NICO: Dat heb ik niet nodig.

CECIL: Oh nee? Als ge staat te rommelen met een mannequinpopp wèl, dacht ik.

(De telefoon rinkelt, maar niemand neemt op)

CECIL: Moet gij die telefoon niet oppakken...?

OSCAR: Neenee.

CECIL: (neemt uiteindelijk zelf op) Hallo. - - - (tot Oscar) Een klant belt om te zeggen dat hij door de zetel is gezakt die hij hier gekocht heeft.

OSCAR: (neemt de hoorn over) Dan zult gij op dieet moeten gaan want dan weegt ge meer dan 150 kilo...! (haakt prompt in)

CECIL: Wat verkoopt ge hier zoal?

OSCAR: Klitser & Zoon verkoopt alles wat niet te heet of te zwaar is.

NICO: Al het materiaal komt van afbraakwerken en wordt nadien gestockeerd in onze hallen..., en hier ook een beetje. (struikelt bijna over de rommel)

CECIL: Noemt gij dat hallen...? Bij de eerste stevige windvlaag ligt alles tegen de vlakke en zitten er misschien nog mensen onder ook.

OSCAR: Hoelang wilt gij blijven?

CECIL: Zolang als nodig is. (keurt de foto van Moeke tegen de muur) Men zou toch niet zeggen dat ons Rita een zuster is van mij hé.

NICO: Nee, ons Moeke was vele schoner dan gij.

CECIL: (gepikeerd) Ziet ge nu wel dat gij niks van vrouwen kent.

(Wanne Lappers stoot binnen en slaat op het drukbelletje)

WANNE: (tot Cecil) Dat klein wit autooke is dat van u, madam?

CECIL: Ja. Waarom?

WANNE: Dat zou ik maar wegzetten alvorens ne klant dat sardienendoosje in de prak rijdt.

OSCAR: Wat komt gij doen, Wanne?

WANNE: Daar vraagt een klant achter een plastic vat van 200 liter. Waar staan die vaten ergens?

NICO: Op de schelft in de tweede hal.

WANNE: Jamaar, daar kruip ik niet op, zie dat ik daar aftuimel en met mijne smikkel op de grond val, heel mijne voorgevel kapot dan.

OSCAR: Ge pakt beneden de rommel weg en dan zal het bovenste vat wel naar beneden vallen.

WANNE: (vervolgt) ...en kapot ja.

OSCAR: Zèg, een vat is een vat hé.

CECIL: (tot Oscar, ad Wanne) Wie is dat brutaal ding...?

OSCAR: Wanne Lappers is een bedelaarster die ergens in het magazijn slaapt. Ze krijgt hier tussendoor wat eten, maar dan moet zij de dieven op ons erf weghouden.

CECIL: Ik haat bedelaars en ik wil in geen geval iets te maken hebben met haar, dus vanaf nu blijft ze hier weg. Daar zijn genoeg instanties waar bedelaars als zij terecht kunnen.

WANNE: Weet ge waar gij uw instanties kunt steken, madam? Ja, daar...!

CECIL: Oh..., en nog onbeschoft ook...! We zullen dat eens gauw arrangeren...! Buiten gij...!

(Cecil zet Wanne met veel moeite buiten. Nico wil ook naar buiten)

CECIL: (tot Nico) Neenee, gij moet nog efkes hier blijven en luisteren naar wat ik u te zeggen heb...! (begint aan haar speech) Vanaf nu gaat het hier veranderen. Als schoonzus en tante is het mijn plicht u allebei weer op het rechte pad te helpen. Dat zou ons Rita ook zeker zo gewild hebben. Dus vanaf nu gedaan met die vuile kleren te dragen en morgen allebei een propere stofjas aan met een naamkaartje op uw borst, zodat de klanten u kunnen aanspreken bij de

voornaam. (tot Oscar) En trek in godsnaam die vuile zwarte riem uit.

OSCAR: Die draag ik voor mijne zere rug.

CECIL: (vervolgt) En morgen staat hier ook een computer op de toog waarin alles genoteerd wordt, inkomsten, uitgaven, btw... (tot Nico) En gij waart toch getrouwd?

NICO: Mijn huwelijk met Vicky is op de klippen gelopen..., de smerige heks...!

(De telefoon rinkelt)

NICO: (neemt op) Met Klitser & Zoon. - - - - Ge kunt ze kussen...! (haakt in)

CECIL: Wie was dat?

NICO: Dat was Vicky, mijn ex. Die belt zes keer per dag.

CECIL: En vanaf nu gaat ge er alles aan doen om een vrouw te zoeken.

NICO: Hoe moeten wij dat doen?

CECIL: Ge kunt misschien eens een date laten komen?

NICO: Een deet...? Wat is dat een deet...?

CECIL: Een vrouw die u aanstaat.

OSCAR: Waar moeten wij die halen?

CECIL: Ge moet eens in de boekjes kijken, het staat er vol van. Ik zal wel helpen zoeken. (wil met haar valies naar de living gaan)

OSCAR: Waar gaat gij deze nacht slapen?

CECIL: In een slaapkamer, tiens.

NICO: Dat gaat niet want we hebben maar 2 slaapkamers.

CECIL: Okee, dan palm ik uw slaapkamer in en dan slaapt gij vanaf nu maar op de zetel in de living. (met valies af naar de living)

(Oscar en Nico zijn zwaar aangeslagen. Ze zetten zich op een stoel aan tafel. Nico gaat onbewust op de hoed van Cecil zitten)

NICO: Nu gaan we 't krijgen. Wat is die zottin van plan...?

OSCAR: Boekskes..., boekskes..., wij hebben geen boekskes.

NICO: Jawel, hé pa. Daar vanonder in de schappen liggen er nog.

(Oscar en Nico bestuderen de inhoud van de boekjes)

NICO: (toont) Dat ziet er wel iets schoon uit. Wat vindt gij daarvan?

OSCAR: Veel te jong en te veel klatergoud. Dat is niks voor u.

NICO: Dit ziet er mij hier ook iets tof uit. (leest) Kiki Large is op zoek naar een charmante heer. Ik ben mooi, intelligent, maar vooral sensueel met m'n handen. (tot Oscar) Dat is er eentje die met haar handen kan werken. Misschien moet ik die maar eens proberen.

(Cecil komt van de living)

CECIL: Okee, waar gaan we beginnen, vader en zoon Klitser?

NICO: We gaan beginnen met onze winkel te sluiten want 't is bijna zes uur.

CECIL: (ad interieur) Dan zullen we dat vanavond hier allemaal eens opruimen.

NICO: Dat kan niet want ik ga vanavond de stad in.

CECIL: Waarvoor moet gij in de stad zijn?

NICO: (niet weinig fier) Ik ga naar de miekes...!

CECIL: Wablijf...?

NICO: (krijgt een tik van Oscar, herpakt zich dan) Dat is een winkel waar ze antiek verkopen.

(De telefoon rinkelt, Nico neemt op)

NICO: Bij Klitser & Zoon. - - - Geef me uw adres dan eens door, meneer. - - -
(noteert) Okee, merci. (haakt in) Ik moet een betonmolen gaan leveren, maar ik ga dat adres nooit kunnen vinden. (leest) Monseigneur Cruysenberghs slaan nummer 65.

CECIL: Hebt ge geen GPS?

NICO: Nee.

CECIL: Pak de mijne dan maar uit mijn auto. Ge tikt de stad in, dan de straat en dan het huisnummer. Ge moet eens leren meegaan met uw tijd, maar ge moet al beginnen met u een computer aan te schaffen zodat ge ook op internet kunt.

OSCAR: Niks van.

CECIL: Jawel, we zullen er straks eens ene gaan kopen en ik geef u vanavond al een beetje les. En vanaf nu gebeurt hier niks meer in 't zwart hé. Binnenkort gaat ge nog allebei den bak in en dan...? En waar is mijn hoed gebleven...? (ontdekt dat Nico op haar hoed zit) Dat zal hier de volgende dagen allemaal gaan veranderen. Binnen een week gaat ge dat hier niet meer herkennen. (graait wat bankbiljetten uit de Aldi-tas)

OSCAR: Wat doet gij nu...?

CECIL: Dat is om die computer te betalen.

NICO: Maar wij hebben geen internet.

CECIL: Morgenvroeg wel. Daar zal ik wel eens voor zorgen. Maar dat gaat geld kosten. (graait opnieuw in de tas) Voor geld danst elke beer. (graait opnieuw) En ik breng ook een reservemuis mee.

NICO: Muizen hebben wij hier al genoeg. Kijk, daar loopt er eentje...!

CECIL: lèèèèè...! (vlucht onder luid gekrijs naar de living)

OSCAR: Allé, we weten al dat ze schrik heeft van muizen...!

TWEEDE BEDRIJF

(dinsdag, morgen)

(Oscar en Nico dragen beiden een stofjas met een naamkaartje op hun borst en een stropdas. Er staat een pc op de toonbank. De vaas met bloemen bij de foto van Moeke is verdwenen)

OSCAR: Zo gaan de klanten ons niet meer herkennen.

NICO: Nee, gij zijt precies een grijze papegaai die te lang in de zon gezeten heeft.

OSCAR: En uw naamkaartje is verkeerd geschreven, er staat "Mico" in plaats van "Nico".

NICO: Ja, dat ook nog. Straks gaan de mensen nog denken dat we hier koffie verkopen. (begint ongecontroleerd met z'n hoofd te schudden)

OSCAR: Hebt gij uw pillekes gepakt?

NICO: Nee.

OSCAR: Allé, eerst uw pillen pakken dan.

(Nico af naar de living. Cecil komt van de keuken en zet het ontbijt op tafel)

OSCAR: Wij ontbijten meestal daar aan de toog.

CECIL: Nu ontbijten wij hier aan tafel.

(Nico komt van de living)

NICO: (tot Cecil) Sinds wanneer heet ik "Mico"...?

CECIL: Ja, ik moet eens gaan zien voor een bril. (monstert de heren) Kijk eens hoe schoon allebei. En vanaf nu beleefd zijn tegen de klanten hé en Algemeen Nederlands praten aan de telefoon. En kom nu maar aan tafel.

(Oscar en Nico duiken aan tafel, Cecil heeft geen stoel)

CECIL: Waar zijn al uw stoelen?

OSCAR: Die staan in de hal om te verkopen.

CECIL: (tot Nico) Laat mij hier eens gaan zitten...! (palmt zijn stoel in)

(Uiteindelijk schuift Nico een te lage houten bak tegen de tafel en gaat erop zitten. Hij komt maar net met z'n neus boven tafel uit)

NICO: Kan er iemand zeggen wat er allemaal op tafel staat want ik zie geen fluit...!

(Cecil verwisselt zuchtend de houten bak met het keukenknechtje. Men begint te ontbijten. Cecil zal steeds de middelste stoel aan tafel nemen)

CECIL: (tot Oscar) Ge moet er ook eens over nadenken om heel de zaak te renoveren, nieuwe hallen, nieuw bureau met computers, nieuwe schappen...

OSCAR: Ik wil niet meer renoveren want ik ga binnenkort met pensioen.

CECIL: En als Nico de zaak wil overnemen?

OSCAR: (pesterig) Onze "Mico" zit nu al in de zaak.

CECIL: Hebt ge uw handen gewassen voor het eten? Kom, eerst uw handen wassen allebei, daar aan de lavabo.

NICO: Daar komt geen water uit de kraan.

CECIL: Dan moet dat gerepareerd worden hé.

(De heren spuwen beiden in hun handen en drogen dat op met een handdoek)

NICO: Ik heb slecht geslapen op de zetel in de living. Ik heb zeer in mijne rug.

CECIL: Ge moet uw slaapkamer ook eens opruimen want wat ik daar allemaal gevonden heb...!

OSCAR: Hier wordt niks meer opgeruimd. Gij zijt nog maar één dag hier en ik weet al niks meer liggen.

CECIL: Hoe kunt ge hier nu iets terugvinden tussen al die rommel?

OSCAR: Buiten staan twee hallen, een grote en een kleine, die zitten ook vol met rommel. Maar als ik iets nodig heb dan kan ik dat vinden met m'n ogen toe.

CECIL: Normaal moet Paula hier opruimen, maar die doet haar werk niet.

OSCAR: Paula is al aan 't werk van deze morgen, ze poetst boven de vensters.

CECIL: Ja, ze heeft me wakker gemaakt en dat is niet naar mijn zin. Ik wil op m'n eigen tempo wakker worden. Trouwens hoe kan Paula hier binnen?

OSCAR: Zij heeft ook een huissleutel.

CECIL: En gij vertrouwt die poetsvrouw zo maar?

OSCAR: Blindelings.

(Er is telefoon, Nico wil opnemen)

CECIL: Beleefd zijn aan de telefoon hé.

NICO: (geforceerd Nederlands) Bij Klitser & Zoon. Waarmee kan ik u van dienst zijn? - - - (met hand op hoorn) Het is Vicky weer. Ze gaat een andere advocaat zoeken, zegt ze. (door hoorn, hervalt weer in z'n dagelijkse gewoonte) Ja, doe maar, maar dan hebt gij het spek aan uw kloten...

CECIL: (luid) Wees nu toch eens beleefd...!

NICO: (herpakt zich, door hoorn) ...dan hebt gij varkensvlees aan uw... aan uw...

OSCAR: (helpt hem) ...aan uw onderdelen.

NICO: (vervolgt door hoorn) ...aan uw onderste delen. (haakt in, dan tot Oscar) Ik geraak nog in de stront met dat wijf. (na boze blik van Cecil) Ik bedoel "in de uitwerpselen".

CECIL: Wordt hier op zondag ook naar de mis gegaan toch?

NICO: Nee, dat kan niet want op zondag zijn wij ook open.

CECIL: Wanneer is dan uw sluitingsdag?

OSCAR: Nooit...!

NICO: (als hij cornflakes wil eten heeft hij geen lepel) Daar ligt gene lepel op tafel.

CECIL: Haal maar een lepel in de keuken.

NICO: Nee, dat hoeft niet. (vindt een lepel in de schappen, reinigt die aan z'n stofjas en begint er mee te eten)

CECIL: Geef de suiker eens door.

(Maar Oscar laat het klontje suiker op de grond vallen, raapt het op, reinigt het aan z'n stofjas en gooit het in de koffie van Cecil)

CECIL: (tot Nico) En zorg dat ge niet op uw kleren morst met die cornflakes. We zullen dat eens gauw oplossen. (af naar de keuken)

NICO: Wat gaat die doen...?

OSCAR: Ik zou 't niet weten.

(Cecil komt van de keuken met voor elk van de heren een slabbetje)

CECIL: Hang dat maar onder uw kin als ge eet. En morgen gaan wij in de voorste kamer eten in plaats van hier tussen die rommel. Dat is hier nog goed om een ziekte op te doen. Maar het woordje "hygiëne" kent ge blijkbaar ook niet.

OSCAR: In de voorste kamer wordt NIET gegeten want daar heeft ons Moeke haar laatste adem uitgeblazen en die kamer moet blijven zoals ze is.

CECIL: Weet ge wat ik denk? Dat Klitser & Zoon in geldnood zit en dat ge geen geld hebt om uw zaak te renoveren.

(Oscar legt enkele schijfjes hesp tussen z'n boterham, maar Cecil haalt die er meteen weer tussenuit)

OSCAR: Wat doet gij nu...?

CECIL: Te veel vet is héél ongezond. Vanaf nu is dat gedaan. We gaan beginnen op een propere lei.

NICO: (morst op z'n slabbetje) Oei..., al sjans dat ik een bavette draag.

CECIL: Ja, gij had er al schoon uitgezien. (tot Oscar) Volgens mij hebt gij en ons Rita uwe zoon slecht opgevoed.

OSCAR: (boos) Ge moogt hier zeggen wat ge wilt, maar geen slecht woord over ons Moeke hé...!

CECIL: Ons Rita was 10 jaar ouder dan ik, maar ze had toch niet... (stoot op boze blik van de heren) ...allé kom, ze is dood en begraven hé. (ontwijkt onderwerp) Volgens mij scheelt er iets aan die koffiethermos. Wie heeft de koffie gemaakt?

OSCAR: (pesterig) Dat is koffie van onze Mico, haha.

NICO: Ja, dat is een goei, haha. Al sjans dat ik niet "Bert" heet, of zij had "Douwe Egbert" op mijn kaartje geschreven, haha.

OSCAR: Ja, en bij mij... (op rijm) ...Oscar, van de Grand Bazaar, haha...!

CECIL: (ernstig) Gaat ge mij nog uitlachen ook...?

(Algemene stilte aan tafel)

CECIL: Ik begrijp niet dat ons Rita het zolang bij zo'n twee vuile loebassen als u heeft kunnen uithouden.

OSCAR: (veert recht) Waar zijn die bloemen gebleven die hier bij hare foto stonden?

CECIL: Die heb ik weggegooid.

OSCAR: Waarom?

CECIL: Ge moet eens proberen te begrijpen dat ge niet moet voortleven met de doden, maar met de levenden, daarom.

(Cecil zet de koffiethermos op de toog)

OSCAR: Waarom zet jij die thermos op de toog?

CECIL: Zo kunt ge de klanten ook eens een kop koffie aanbieden.

OSCAR: Dat is hier geen café hé.

NICO: (vervolgt) En wat kost dat allemaal...!

CECIL: En een GSM hebt ge ook niet zeker?

NICO: Nee.

CECIL: Dat is toch onmisbaar in zo'n zaak. Ik zal er straks eens ene gaan kopen voor u. (tot Oscar) Kunt ge mij wat geld geven uit die zak van den Aldi?

OSCAR: Die is leeg.

CECIL: Hoe die is leeg...? Waar is dat geld naartoe...?

NICO: Naar... (krijgt tik van Oscar en vervolgt) ...naar de bank.

(Cecil gaat met de lege borden naar de keuken)

OSCAR: (tot bij de foto van Moeke) Kijk maar eens goed hoe laag wij gevallen zijn met ons bavetteke aan.

NICO: Met tante Cecil zijn we hier nog niet aan de nieuw patatten.

OSCAR: (tot foto) Hij bedoelt "aan de aardappelen".

NICO: Ja papa, en ik denk dat we op 't eind van de week zelfs in de puree zullen zitten. (trekt z'n slabbetje en gooit dat in de afvalcontainer)

OSCAR: (stil tot Nico) Zijt gij gisteravond naar 't stad geweest...?

NICO: Ja, met de Magirus.

OSCAR: En hebt ge uw geld laten wisselen...?

NICO: Ja, ik heb contact gehad met die Kiki Large, 't was een toffe madam.

OSCAR: Waarom zijt gij eigenlijk gescheiden van Vicky?

NICO: Zij zegt dat ik haar nooit aanraakte, maar dat is niet waar want we sliepen iedere nacht lepeltje lepeltje.

OSCAR: Ja, misschien is dat de reden. Moet ik u eens wat "les in liefde" geven?

NICO: Neenee, daar ken ik alles van. Ik heb me gisteren goed geamuseerd in 't stad.

OSCAR: Hebt ge nog geld over van wat ik u gegeven heb?

NICO: Nee, alles is op.

OSCAR: Ja, dan hebt ge u wel héél goed geamuseerd, denk ik.

(Oscar en Nico monsteren de pc op de toog. Oscar snuit z'n neus met z'n slabbetje en gooit het daarna ook in de afvalcontainer)

NICO: Precies wel een ferm machien, hé pa. Dat blinkt nogal.

OSCAR: (ad scherm) Moeten er op die televisie geen beeldjes verschijnen?

NICO: Ja, maar ge moet hem eerst opzetten.

OSCAR: Weet gij waar?

NICO: Nee.

OSCAR: Volgens mij marcheert dat ding niet. Doe de container eens open...!

(Nico opent de afvalcontainer en Oscar wil de pc erin gooien. Maar dan komt Cecil plots van de keuken)

CECIL: (roept) Stop...! Wat gaat gij doen met die computer...?

OSCAR: Dat ding werkt niet.

CECIL: Jawel, maar ge moet die eerst aanzetten. (start de pc op)

NICO: Waar moet ik op duwen?

CECIL: Nog nergens. Hij moet eerst opstarten.

NICO: Moet die warmlopen gelijk een diesel?

(Tijdens het wachten ontdekt Cecil de fles jenever onder de toog)

CECIL: Wat is dit...? Gedaan met stiekem achter de toog te drinken hé.

(Op de achtergrond rinkelt een belletje)

NICO: Volk in de winkel. Gaat gij kijken, pa?

OSCAR: Nee, ik moet eerst naar het toilet gaan.

(Nico af naar buiten. De telefoon rinkelt)

CECIL: Ik zal wel eens opnemen. (door hoorn) Bij Klitser & Zoon. - - - Wacht efkes, meneer. Ik zal het hier eens vragen aan de zaakvoerder. (met hand op hoorn) De klant die gisteren die galvanisé dakplaten gekocht heeft zegt dat er gaten in staan.

OSCAR: (neemt de hoorn over) Met Oscar Klitser. - - - Nee, ge krijgt uw geld niet terug. Ga dan maar ergens anders dakplaten kopen, maar die zullen u 10 keer meer kosten dan bij ons. Saluut. (haakt in)

CECIL: Deze morgen heeft er ook nog iemand gebeld die hier een occasie droogkast gekocht heeft, maar er bleek geen motor in te zitten.

OSCAR: Dan had hij maar beter uit z'n doppen moeten kijken, gekocht is gekocht.

CECIL: Is die ex van Nico zo'n vervelende vrouw?

OSCAR: Onze Nico had nooit mogen trouwen. Hij weet dat hij mankeert in zijne kop.

CECIL: Ge ziet toch niks aan Nico.

OSCAR: Nee, maar hij mag z'n pillekes niet vergeten te pakken.

(Cecil ruimt een deel van het ontbijt af en neemt ook de fles jenever mee naar de keuken)

CECIL: (steekt haar hoofd binnen) Oscar, kunt gij efkes komen helpen met de afwas?

OSCAR: Nee, ik moet eerst naar 't toilet of 't ligt in m'n broek. (plagend) Ik denk dat ik te weinig vette hesp gegeten heb. (af langs de living)

(Stien daagt op)

STIEN: (slaat op het drukkbelletje) Volk in de winkel...!

(Stien inspecteert de schappen, ontdekt de mannequinpop en loert stiekem tussen haar benen. Oscar komt van de living terwijl hij z'n stofjas nog dichtknoopt)

OSCAR: (plots) Kunt ge 't vinden, Stien...?

STIEN: (schrikt, monstert dan zijn outfit) Amaai, ik herken u bijna niet meer.

OSCAR: Andere bazen, andere wetten.

STIEN: Van wie is dat wit autooke dat hier vannacht aan de oprit blijven staan is?

OSCAR: Van onze nieuwe patron..., tante Cecil logeert hier.

(Cecil komt van de keuken)

STIEN: Dag madam. Ik ben Stien Tuttermans, de buurvrouw van Oscar.

CECIL: En ik ben Cecil, de zus van wijlen Rita.

STIEN: Toch spijtig hé wat er met Rita allemaal gebeurd is.

OSCAR: Dames, leg het maar even uit ondereen, ik ga onze Nico wat helpen. (af naar buiten)

STIEN: (vervolgt) Ik woon samen met mijn dochter Heidi hiernaast. Ons Heidi is wel wat achter, maar zo erg is dat niet. Nico, de zoon van Oscar, mankeert ook en die kan goed optrekken met ons Heidi.

CECIL: Erg hé zoals 't er hier aan toe gaat.

STIEN: Een stort heeft er niks tegen.

CECIL: Ge moet alleen maar zien dat ge hier uw benen niet breekt.

STIEN: Ik heb het al honderd keer tegen Oscar gezegd, hij heeft dringend een vrouw nodig en de Nico een tweede moeder. Kijk maar naar die mannequinpop, dan is het al ver gekomen hé. Wie weet wat die twee paljassen uitsteken met die pop...? Onder de werkuren ligt die hier, maar waar ligt die pop 's nachts...? (minder luid) Ik verschiet ervan dat er nog geen gat in staat...!

CECIL: Denkt gij dat...? (slaat een snel kruisteken) Jezus Maria Jozef...!

STIEN: Ge moet er niet van verschieten, een vent zonder liefde doet vanalles om aan z'n trekken te komen. En hier lopen er zo wel twee sjarels rond hé.

CECIL: Zijt gij ook alleen?

STIEN: Vaneigens. Mijne zatte vent heeft z'n eigen dood gedronken.

CECIL: Ja, dat is ook erg.

STIEN: Nee, dat is niet erg. Dat was een schoon opruiming.

CECIL: En komt ge als buren goed overeen met Oscar en Nico?

STIEN: Ja, maar ik mis toch nog iets. En Oscar mist ook iets. Voelt ge me al komen? Een vent en een vrouw die allebei eenzaam zijn en een beetje liefde missen. Dus als ik en Oscar met elkaar zouden trouwen dan kunnen we de zaak hier nog verder uitbreiden want ik heb nog veel grond liggen achter m'n huis. Ik wil dan aan den bureau gaan zitten en meewerken, maar dan wil ik wel 50 procent van de aandelen. Ik kan hier toch ook niet voor spek en bonen mijne nestel afdraaien, hé Cecil.

CECIL: Natuurlijk niet, daar hebt gij een punt.

STIEN: Och, we kunnen het zo schoon hebben met ons vier. Er is maar één probleem: Oscar bijt niet. Maar zijn hond Blacky bijt wèl. Daar moet ge voor oppassen. Als ge in zijn tuin komt dan zijt ge gegarandeerd uw broek kwijt. 't Is een smerig beest, ik moet er niks van hebben. Als wij bij elkander intrekken moet dat beest direct naar 't vilbeluik.

CECIL: En waarom moet gij in de tuin van Oscar zijn?

STIEN: Daar is iets in die tuin, maar ik weet niet wat. Ik zie 's nachts vanuit mijn slaapkamer dat daar wordt gegraven. Maar naar wat...? Daar zit iets verstopt wat niemand mag weten.

CECIL: Toch geen lijken of zo...?

STIEN: Weet gij het? Ikke niet.

CECIL: En toch wilt ge hier komen wonen?

STIEN: Ik sta stapelzot van Oscar. Ik kan er zelfs niet meer van slapen.

CECIL: Daarom staat gij 's nachts dan maar aan de venster van uw slaapkamer naar

buiten te kijken?

STIEN: Ik geef Oscar de pap in de mond, maar hij wilt niet happen, den onnozelaar. Hij laat hier liever die Paula elke dag z'n kot opkuisen. Maar ik vertrouw dat mens niet. Die maakt zijne kop zot en gaat ondertussen met al z'n geld lopen.

CECIL: Misschien moeten we dan maar eens een etentje regelen voor de twee verliefde duifjes.

STIEN: Zoudt gij dat willen doen? Oooh, dat zou de schoonste dag van m'n leven worden.

CECIL: Ik zal m'n best doen, maar ik kan u niks garanderen.

STIEN: Ge kunt bij Oscar toch een goed woordje doen voor mij.

CECIL: Volgens mij is hij te verlegen en heeft hij een klein zetje nodig.

STIEN: Merci Cecil, merci. Ge zijt een engel.

CECIL: (bij de thermos aan de toog) Een koffieke, Stien?

STIEN: Wel ja. Dat is de eerste keer dat ik hier een koffie krijg.

(Maar de koffiethermos werkt niet)

CECIL: Daar komt niks uit. Dan maar op een andere keer hé.

STIEN: Welke kleur van kleed zou ik aantrekken voor dat etentje?

CECIL: Iets fleurig hé, maar wel iets met stijl. Een vent gelijk Oscar houdt van stijl.

STIEN: Ja, dat ziet ge wel aan zijne nieuwe stofjas met een naamkaartje op z'n borst.

CECIL: En ge moet ook eens iets aan uw haar laten doen.

STIEN: Jaja, maar ik passeer langs de coiffeur hé.

CECIL: Volgens mij gaan wij het goed met elkaar kunnen vinden als gij met Oscar een koppel wordt.

STIEN: Ja, beter dan met zijn eerste vrouw want dat was maar een stille, die zei nooit veel. En nu moet ik gaan zien want ik moet mijn soep gaan opzetten. Saluuukes en nog eens bedankt, hé Cecil. (af naar buiten)

CECIL: (roept aan de deur naar de living) Paula...?

PAULA: (OFF) Ja.

CECIL: Kom eens efkes naar hier als ge wilt.

(Paula komt van de living. Ze is gekleed in een keukenschort)

PAULA: Ja madam.

CECIL: Kunt gij vandaag alle kamers eens stofzuigen en overal dweilen?

PAULA: Dat heb ik gisteren nog gedaan.

CECIL: Okee, doe ze vandaag nog maar eens opnieuw dan.

PAULA: Is dat geen onnozel werk, madam?

CECIL: Hoeveel uren per week werkt gij hier?

PAULA: Vijf halve dagen in de week.

CECIL: En wat doet ge hier dan allemaal?

PAULA: Alles. Dat doe ik al sinds de vrouw van Oscar overleden is.

CECIL: Weet gij waar Oscar z'n geld verstopt?

PAULA: Nee, daar heb ik niks mee te maken madam.

CECIL: Gij komt hier toch niet om te profiteren van die twee smeerlappen?

PAULA: Oh nee, dat zou ik nooit durven.

CECIL: Okee, ga nu maar verder werken.

PAULA: Misschien moeten we eerst maar eens een koffieke drinken dan kunnen we

wat beter met elkaar kennismaken.

CECIL: Drink uwe koffie maar na uw uren. Trouwens de koffiethermos is kapot.

PAULA: Ik breng altijd mijn eigen koffie mee van thuis, madam.

CECIL: Okee, werk nu maar verder want uw uren lopen.

(Paula terug af naar de living. Nico en Oscar komen binnen. Ze zijn in gesprek)

OSCAR: ...waarom denkt ge dat iedereen die "Stien Tutter" noemt?

NICO: Omdat haar gezicht op een tutter trekt.

OSCAR: Ja, haha...! En altijd die krulspelden in hé.

NICO: Kunnen we haar niet in onze hof zetten als vogelverschrikker?

OSCAR: En ge ruikt ook elke keer als die hier is geweest.

NICO: (snuift) Precies een visbak die ze leeg gekapt hebben.

CECIL: (ernstig) Dat is wel plezant hé zo achter iemand z'n rug roddelen.

OSCAR: Wacht maar, gij kent Stien Tutter nog niet.

NICO: Ja, ze heeft hare naam niet gestolen. Haar gezicht is just een tutter, haha.
(neemt een lachwekkende pose aan) Ik denk zelfs dat ze niet wisten waar ze de tutter moesten steken toen die geboren is, haha.

CECIL: Goed, ander onderwerp nu. (tot Nico) Zijt gij al gaan leveren met de GPS?

NICO: Ja, ik heb uwe GPS getest. Ik stond voor het rood licht en ik tik de klant z'n adres in. U mag vertrekken, zegt die stem en ik vertrok, door het rood en knal erop hé. Maar ik ben doorgereden want we hebben geen verzekering voor onze Magirus.

OSCAR: Natuurlijk niet, dat is allemaal weggesmeten geld.

CECIL: En uwe camion kapot?

OSCAR: Onze Magirus is 24 jaar oud, een blutske meer of minder kan geen kwaad.

CECIL: Goed, kan er iemand het ontbijt afruimen alstublieft?

NICO: Kunt gij dat niet zelf...?

CECIL: Nee, ik ga Paula controleren. En oefen ondertussen maar wat op de computer.

NICO: Dat is allemaal nog niet zo simpel.

CECIL: Ik heb u toch een briefke gegeven met wat uitleg. (af naar de living)

(Terwijl de heren alle toetsen van het klavier bekijken komt Vicky lichtjes beschonken binnen. Ze hebben haar niet gemerkt tot zij plots op het drukbelletje slaat)

NICO: (zet een stapje achteruit, dan verwonderd) Vicky...?

VICKY: (monstert de heren in hun stofjas) Ge zijt precies twee haringen die grijs geverfd zijn. Die stofjassen stonden in reclame zeker, haha...?

NICO: Wat komt gij doen...?

VICKY: (terwijl ze achter de toog komt) Ik zou nu wel eens eindelijk willen weten...

OSCAR: (wijzend, kwaad) Aan die kant van den toog moogt gij klappen, hier niet...!

VICKY: (gaat terug vóór de toog staan) Ik wil geld.

OSCAR: Is dat nu al op? Ge zijt nog maar drie maanden gescheiden.

VICKY: (ad Nico) Natuurlijk, die snul daar heeft mij niks gegeven toen ik vertrok. 't Is allemaal zijn schuld dat het niet boterde tussen ons. (tot Nico) En sinds wanneer heet gij "Mico"...? Met zo'n vent als gij zijt ge niks. Hij weet niet eens hoe hij een vrouw moet soigneren.

NICO: (aarzeland) Ik euh..., ik...

VICKY: (onderbreekt) Geef het maar toe, ge zag den Blacky liever dan mij.

NICO: Dat was mijn schuld niet.

VICKY: (dreigend) Durft ge dat nog eens zeggen...? (komt dichterbij Nico) Dan zal ik u daar eens achter die toog achteruit halen...!

NICO: (met schrik) Hou haar tegen, hé pa.

VICKY: Drie maanden getrouwd en op die drie maanden heeft hij gene poot naar mij uitgestoken. En ik heb dikwijls liggen wachten hé. Maar hij verzon altijd wel een smoeske om niks te moeten doen. Verschiet ge er dan van dat ik het afbol bij zo'n snul als hij daar.

OSCAR: (wijzend) Terug vóór den toog gij...!

VICKY: Raak me niet aan hé of ik roep de Jerry, die zit buiten in den auto te wachten.

NICO: Oh madam heeft al een andere sukkelaar aan den haak geslagen.

VICKY: Och jong, gij kent niks van de liefde, onnozelaar.

OSCAR: Volgens mij zijt gij met onze Nico getrouwd voor het geld. Maar daar zit ge nog niet aan. Denk dat niet hé...!

VICKY: Ik weet dat gij uw geld ergens verstoppt. Bedriegers zijt ge, allebei...!

NICO: Hebt gij gedronken, Vicky?

VICKY: Ja, ik heb gedronken. En wat dan nog. Hebt gij daar last van misschien?

NICO: Toen wij getrouwd waren dronk ge ook al elke dag een fles porto leeg.

VICKY: (wordt emotioneel) Ik had alle kansen om het te maken in de showbizz, maar ik mocht niet van u. En waar sta ik nu? Nergens. En wat heb ik nu? Helemaal niks. En dat is allemaal UW schuld...! (dreigend naar Nico)

NICO: Pa, hou haar tegen hé...!

(Cecil komt van de living)

CECIL: Hier is zo veel lawaai...? Wat scheelt er...?

NICO: Natuurlijk. (ad Vicky) Madam hier komt van haar toren blazen.

CECIL: Wie is die vrouw?

OSCAR: Dat is Vicky, de ex van onze Nico.

CECIL: Waarom nog ruziemaken? Gedaan is gedaan hé.

VICKY: Nee, 't is nog niet gedaan. De Nico heeft mijn fotoalbum van een modeshow nog en die wilt hij niet teruggeven.

NICO: Als gij mijn handboog van 't wipschieten teruggeeft dan krijgt gij uwe fotoalbum terug. Verleden jaar heb ik met die handboog nog de eerste prijs geschoten, en nu foetsie handboog.

VICKY: Ge hebt nog iets om mee te schieten, maar ge doet er niks mee. (luid) Weet ge wat ik met uw handboog gedaan heb? Ik heb die in duizend stukken gebroken en in 't kanaal gesmeten.

CECIL: Ik denk dat 't nu stilaan tijd wordt dat ge hier vertrekt, madam showbizz.

VICKY: (dreigend) Daar is hier niemand bekwaam om mij buiten te zetten...!

CECIL: (met gebaartje naar Oscar) Kom...!

(Cecil en Oscar zetten Vicky onder luid rumoer buiten)

NICO: Merci hé.

CECIL: Er is hier dringend een vrouw nodig die het spel hier met harde hand regelt.

OSCAR: Ja, zelfs twee.

NICO: Ik zal voor u wel een vrouw helpen zoeken, pa.

CECIL: Zoudt gij eerst eens niet beginnen te zoeken voor uzelf?

(Wanne Lappers daagt op)

CECIL: En wat hebt gij weer nodig?

WANNE: Een boterham. Ik heb honger.

(Onder volgend gesprek geeft Nico stiekem wat brood en beleg van tafel aan Wanne)

CECIL: Wij zijn hier geen liefdadigheidsinstelling. Ga maar een boterham zoeken ergens op straat. Bedelaars zijn de parasieten van onze samenleving.

WANNE: Kan ik me dan hier efkes komen verwarmen?

CECIL: Niks van.

WANNE: Daar hangt regen in de lucht en in de hallen regent het binnen.

NICO: (op rijm) Vormt de lucht een regenboog, dan gaat de kat haar staart omhoog.

CECIL: Waar slaat dat nu weer op?

NICO: Dat is een weerspreuk.

CECIL: (opent de buitendeur, dan tot Wanne) Ga maar terug vanwaar ge gekomen zijt, hup...! Ik wil hier geen schurremurie binnen.

WANNE: Oscar, zegt gij ook eens iets tegen dat mormel hier...!

OSCAR: Wanne, ik euh...

WANNE: Hoe...? Ligt gij ook al onder de sloef of wàt...? Denk niet dat ik daar buiten nog ene poot uitsteek hé. Twee broekschijters zijt ge. (af naar buiten)

OSCAR: (wil temperen) Cecil, ge moet tegen Wanne niet zo...

CECIL: (onderbreekt) Stop Oscar, ik wil het niet horen.

(Een belletje rinkelt op de achtergrond)

NICO: Volk in de winkel.

OSCAR: Ik zal wel eens gaan zien. (af naar buiten)

CECIL: En ik ga voortdoen aan mijn afwas. (af naar de keuken)

(Nico inspecteert de computer en haalt een verfrommeld briefje uit z'n zakken)

NICO: (leest, dan bij zichzelf) "Alt"... is dat een bariton of wàt? Waar staat die ergens? En de "hom" en den "backpas". En de "shift", ja die zal wel in ploegen werken.

(Heidi komt binnen met haar knuffeltje. Lieflijk contact met Nico volgt)

HEIDI: Dag Nico.

NICO: Dag Heidi.

HEIDI: Amaai, een nieuwe computer?

NICO: Ja, we gaan moderniseren.

HEIDI: (ad pc) Dat is wel moeilijk zeker?

NICO: Ja, dat is héél moeilijk.

HEIDI: Is tante Cecil hier nu de baas?

NICO: Wie zegt dat?

HEIDI: Ons ma.

NICO: Nee, tante Cecil is hier om ons wat te helpen. En ze gaat ons ook "les in liefde" geven, heeft ze gezegd.

HEIDI: Kunt jij mij ook "les in liefde" geven?

NICO: Natuurlijk.

HEIDI: We zullen eens beginnen met hoe ge iemand moet kussen.

NICO: Hebt gij nog nooit iemand gekust?

HEIDI: Nee. Gij wel?

NICO: Ja, ik ken daar alles van. Ge doet uw lippen een beetje open, dan naar voor, ge doet uw ogen dicht en dan kust ge hé. Willen we eens proberen?

HEIDI: (enthousiast) Ja. (maar ze kust haar knuffeltje)

NICO: En nu moogt ge mij ook eens kussen.

(Er wordt gekust)

HEIDI: (enthousiast) Amaai..., dat is plezant.

NICO: Ja, al naargelang WIE ge kust.

HEIDI: Hebt gij uw Vicky ook gekust?

NICO: Ja, maar die kuste niet zo lekker, die smaakte altijd naar boter melk en ik lust geen boter melk.

(Wanne Lappers steekt haar hoofd binnen)

WANNE: Is de kust vrij...? Waar zit die gendarm?

NICO: In de keuken.

WANNE: Daar buiten staat een klant die 20 meter roldraad wilt.

NICO: Is onze pa daar niet ergens?

WANNE: Nee, niet gezien.

(Oscar op)

WANNE: Komt er iemand van de heren mee voor die roldraad? (af naar buiten)

NICO: Ik zal wel gaan.

HEIDI: Mag ik meegaan, Nico?

NICO: Natuurlijk. (tot Oscar) Waar is mijne rolmeter?

OSCAR: Zijn de kabouterkes er weer mee weg?

(Nico en Heidi hand in hand af naar buiten. Paula komt van de living. Ze droogt haar bezweet gelaat)

OSCAR: Gij zweet nogal precies?

PAULA: Ja, die generaal zit nogal achter mijn veren. Een slavendrijver heeft er niks tegen.

OSCAR: Och, laat haar maar zagen, Paula. Dat gaat wel over.

PAULA: De vensters boven zijn gepoetst. Kunt gij mij de rekening betalen van dat poetsgerief dat ik gekocht heb? 14 euro alstublieft.

(Oscar betaalt haar en geeft nog een flinke fooi bovenop)

PAULA: Nee Oscar, dat is te veel.

OSCAR: Gij verdient dat. En stop dat maar weg voor ik me bedenken.

PAULA: Allé dan, merci hé Oscar.

OSCAR: Paula, waarom zijt gij eigenlijk nooit getrouwd?

PAULA: Ge weet toch dat ik altijd voor m'n ouders heb gezorgd, dan is er geen tijd voor een vent.

OSCAR: Maar sinds die overleden zijn zit ge daar alleen en hebt ge niemand om 's avonds uw voeten aan te verwarmen?

PAULA: Jawel, ik heb een kat.

OSCAR: Een kat is nu niet zo direct goed gezelschap als ge u eenzaam voelt hé.

PAULA: Och, ik laat het leven maar op mij afkomen. Kom ik de prins op het witte paard tegen dan is dat goed. Kom ik die niet tegen, dan heb ik tegenslag gehad.

OSCAR: Ge moet soms ook eens uw hengeltje uitgooien.

PAULA: Dat durf ik niet.

OSCAR: Nee, gij hebt veel te weinig zelfvertrouwen.

PAULA: Misschien is het daardoor dat ik de ware Jacob nog niet ben tegengekomen.

OSCAR: Hebt gij al eens ooit een vent gekust?

PAULA: Ikke...? Gekust...? Nee, nog nooit.

OSCAR: Dan moet ge daar maar eens mee beginnen.

PAULA: Met wie...?

OSCAR: Daar staat er hier ene vóór u te wachten. Doe uw ogen eens dicht...!

(Oscar wil Paula kussen, maar Cecil komt plots van de keuken)

CECIL: (autoritair tot Paula) Wat doet gij hier...?

PAULA: Ik euh...

CECIL: (onderbreekt) Kom, ga maar verder werken want uw uren lopen.

PAULA: (beleefd) Ja madam. (af naar de living)

OSCAR: Ge moet niet zo streng zijn tegen Paula. Ze heeft een hart van goud. En misschien wordt het wel eens ooit iets tussen Paula en mij.

CECIL: Gij met die poetsvrouw...? Laat me niet lachen. Dat is niks voor u. Die is veel te verlegen en 't is een héél zwakke persoonlijkheid. Ik ben er zeker van dat ze antidepressiva slikt.

(Nico komt binnen. Hij heeft zich gesneden aan z'n vinger)

CECIL: Wat hebt gij aan de hand?

NICO: Ik heb een snee in mijne vinger.

CECIL: Waar staat hier het EHBO-kastje?

OSCAR: Dat hebben wij niet.

NICO: Dat hebben wij ook niet nodig. (spuwt op de wonde en draait er z'n zakdoek rond) Laat maar, 't is al ontsmet.

(De telefoon rinkelt. Nico neemt op)

NICO: (door hoorn) Bij Klitser & Zoon. - - - Okee madam Bulthee. - - - Jaja, kom maar af. (haakt in)

OSCAR: Wie was 't?

NICO: De belastingen. Ze komen morgen hier controle doen.

OSCAR: Oeioei..., dat is stro... (herpakt zich) ...dat is kaka aan de knikker...!

CECIL: (in lichte paniek) Kom, direct alle facturen zoeken. (pusht) Allé Oscar...!

OSCAR: Als ik die eens wist liggen.

CECIL: Natuurlijk niet hier tussen die rommelhoop.

NICO: Dat die madam van de belastingen maar goed oppast morgen of ik zal onze Blacky eens loslaten.

CECIL: Dat zijn daar allemaal kwaai Blacky's op die bureau in Brussel.

(Op de achtergrond rinkelt het belletje)

NICO: Volk in de winkel. Zorg dat ge iets vindt hé. (af naar buiten)

OSCAR: (in lichte paniek) Hoe gaan we dat oplossen?

CECIL: Beginnen bij het begin. Gij geeft mij alle verzekeringen van het rollend materiaal. De camion, de heftruc, en heel die bazaar.

OSCAR: Die zijn er niet.

CECIL: Waarom niet?

OSCAR: Omdat euh... (herinnert zich plots) Wacht eens, ik geloof dat er op de zolder ook nog dozen met facturen staan.

CECIL: Ga die dan maar eens rap halen.

(Oscar af langs de living. Cecil onderzoekt de inhoud van de toonbank. Kiki Large komt binnen, duwt op het drukkbelletje en monstert het interieur. Hij schrikt als Cecil plots tevoorschijn komt van achter de toog)

CECIL: Ja...?

KIKI LARGE: Mij niet doen verschieten hé want daar heb ik een hekel aan.

CECIL: Wat komt gij doen?

KIKI LARGE: Goiedag madam. Woont hier een zekere Nico Klitser?

CECIL: Wie zijt gij?

KIKI LARGE: Ik ben Kiki Large. 't Is te zeggen, dat is mijn artiestennaam. Ik zit in de showbizz.

CECIL: Ja, de Nico woont hier. Waarom?

KIKI LARGE: Zou ik die efkes kunnen spreken?

CECIL: Nee, die is aan 't werk.

KIKI LARGE: Dan wacht ik wel efkes.

CECIL: Misschien kan ik hem een boodschap doorgeven?

KIKI LARGE: Nee madam, ik zeg het hem liever zelf.

CECIL: Kent gij de Nico al lang?

KIKI LARGE: Van deze week. Hij is mij komen opzoeken. En het is zo'n lieve jongen.

CECIL: Gij hebt precies iets aan uw stem?

KIKI LARGE: Ja, ik rook te veel de laatste tijd.

CECIL: Ik wist niet dat Nico contact had met vrouwen.

KIKI LARGE: Stille waters hebben diepe gronden, madam.

CECIL: Gij zijt precies wel wat ouder dan de Nico hé?

KIKI LARGE: We schelen 10 jaar, maar dat gaan we er niet aan voelen als we het paard in de kar spannen.

CECIL: Zit madam in de paardensector?

KIKI LARGE: 't Is te zeggen, ik doe enkel in hengsten. Hebt gij paarden, madam?

CECIL: Nee, maar wel twee ezels.

(Wanne Lappers stoot binnen)

WANNE: (tot Kiki Large) Is die rode cabrio van u?

KIKI LARGE: Ja, waarom?

WANNE: De Nico heeft just uwen bumper eraf gereden met de Magirus.

KIKI LARGE: (slaat de hand voor z'n mond) Ooooh, mijn cabrioote toch niet kapot zeker, ocharme...!

WANNE: Gij stond wel geparkeerd op den oprit, hé madam. (monstert Kiki Large van kop tot teen) Of moet ik "meneer" zeggen misschien?

(Kiki Large holt naar buiten, Wanne Lappers volgt. Oscar komt van de living met een grote doos rommelpapier. De inhoud lijkt helemaal versnipperd)

CECIL: (inspecteert de doosinhoud) Zijn dat uw facturen...?

OSCAR: Sorry, de muizen hebben eraan gezeten.

CECIL: Ja, daar valt niks meer van te controleren.

OSCAR: Maar er staan nog dozen op de zolder. (kiepert de doos in de afvalcontainer)

CECIL: De notarisakte van uw zaak zat daar toch niet in...?

OSCAR: Oei..., natuurlijk zat die ook in die doos.

CECIL: Kom, eruit halen, nu...!

OSCAR: Kunt gij dat niet doen? Ik heb het in mijne rug. Ik zal u wel vasthouden bij uw benen.

CECIL: Okee, maar mij zeker niet loslaten of ge gaat iets meemaken...!

OSCAR: Dat beloof ik.

CECIL: En niet onder mijn kleed loeren hé...!

OSCAR: Ik zal m'n ogen dichtdoen.

(Oscar houdt Cecil krampachtig maar met gesloten ogen vast bij haar benen terwijl zij de doos uit de container tracht te halen)

CECIL: (met haar kop in de container) Hier is nogal wat te zien.

OSCAR: (opent de ogen, z'n blik valt onder haar kleed, dan bij zichzelf) Hier ook...!

(Maar dan stoot Nico binnen)

NICO: Wilt ge nu eens iets weten...?

OSCAR: Ja. (laat Cecil los waardoor zij in de afvalcontainer valt, dan in lichte paniek) Oeioei...!

CECIL: (OFF) Help..., help...!

NICO: Wat doet tante Cecil in die afvalcontainer...?

OSCAR: Help maar eens efkes om haar eruit te trekken.

NICO: Eruit trekken...? Het deksel dicht ja en dan zijn we er voorgoed vanaf...!

CECIL: (komt met haar hoofd tevoorschijn, spuwt nog wat papiersnippers uit, dan furieus luid) Nico Klitser, als ge niet maakt dat ik hier uit ben dan trek ik uwe kop uit...!

DERDE BEDRIJF

(woensdag, late namiddag)

(Er staan vanaf nu drie stoelen aan tafel. Madam Bulthee onderzoekt de facturen die uitgestrooid liggen op de tafel. Cecil kuiert nerveus door de kamer. Het deksel van de afvalcontainer staat open)

MADAM BULTHEE: ...en ik kan ook geen formulieren van de BTW vinden. Wat hebt ge daar op te zeggen, meneer Klitser? Meneer Klitser, waar zit gij...?

(Plots komt Oscars hoofd tevoorschijn. Hij zit in de afvalcontainer)

OSCAR: (zwaait met een formulier in z'n hand) Hier, ik heb nog een factuur gevonden. (kruipt uit de container)

MADAM BULTHEE: Er blijkt niet veel in orde, hé meneer Klitser. Waar is uw kasboek?

OSCAR: Ons kasboek? Is dat een boek dat in de kast ligt?

MADAM BULTHEE: Ik blijf er niet mee lachen, meneer Kliser. Ge hebt in totaal maar zes facturen van vorig jaar, dat kan toch niet.

OSCAR: Wil madam een tas koffie?

MADAM BULTHEE: Ja natuurlijk.

CECIL: Misschien moeten we nog eens op de zolder gaan zoeken.

(Oscar prutst ondertussen aan de koffiethermos, maar er komt maar een likje koffie uit. Hij presenteert het kopje aan Madam Bulthee)

MADAM BULTHEE: (ad kopje) Veel koffie hebt ge precies ook niet, en hij is koud.

OSCAR: Ja, die koffie is al een paar da... (herpakt zich) ...uren oud. (gaat op onderzoek in de thermos) Kijk hier, ik heb de dader gevonden. Daar zat een dode muis in onze thermos. (toont de muis bij haar staart)

(Madam Bulthee proest haar koffie uit. Oscar stoot op de vurige blik van Cecil)

MADAM BULTHEE: Uw boekhouding is een zootje rommel. Ik stel voor dat ik binnen enkele dagen terugkom. Is tegen dan uw boekhouding niet in orde dan zal de hele zaak hier in beslag genomen worden. Waar noteert gij trouwens uw daginkomsten, meneer Klitser?

OSCAR: Wel euh...

MADAM BULTHEE: Op deze kassa zeker? (wil de kassa openen, maar dat lukt niet)

OSCAR: Die roestbak gaat niet meer open, madam.

MADAM BULTHEE: Hoogtijd om een nieuwe aan te schaffen en vergeet niet dat het sinds Nieuwjaar verplicht is om een witte kassa te hebben.

CECIL: Ik heb de heren ook al gezegd dat ze voortaan de dagelijkse afrekening moeten maken en inschrijven in het dagregister.

MADAM BULTHEE: Waar laat meneer de daginkomsten van vandaag?

OSCAR: (toont de plastic Aldi-tas) Hier...!

MADAM BULTHEE: (kijkt in de tas) Is dat alles?

OSCAR: Nee, ik heb ook nog wat kleingeld in m'n zakken zitten.

MADAM BULTHEE: Waar laat ge uw winsten dan?

OSCAR: Winsten...? Wij hebben geen winst.

MADAM BULTHEE: Dat gelooft ge toch zelf niet?

OSCAR: Allé, 't is te zeggen, maar een klein beetje.

MADAM BULTHEE: En waar is dat "klein beetje"...?

CECIL: Op de bank.

MADAM BULTHEE: Hier gebeurt toch niks in het zwart?

OSCAR: Neenee madam, dat zouden wij nooit durven.

MADAM BULTHEE: Ik vermoed nochtans van wèl.

OSCAR: Enkel mijne zoon Nico en ik werken hier.

MADAM BULTHEE: En waar is uw zoon Nico?

OSCAR: Die is ergens afgedankte spullen ophalen met de Magirus.

MADAM BULTHEE: En wie is die Magirus?

OSCAR: Onze oude camion.

CECIL: Ik zal de boekhouding voortaan wel doen, madam.

MADAM BULTHEE: Gij...? Dus gij werkt hier ook in 't zwart...?

(Op de achtergrond horen we een claxon van een vrachtwagen)

OSCAR: Dat zal onze Nico zijn die thuiskomt met de Magirus.

MADAM BULTHEE: Luister, ik kom speciaal uit Brussel voor deze controle. Vergeet niet dat die gasten van den BTW ook nog zullen langskomen, plus de Sociale Inspectie, plus de dienst Hygiëne op de werkvloer, plus de Rookcontroleurs.

OSCAR: Hier wordt niet gerookt.

MADAM BULTHEE: En wat doet die halfvolle asbak hier dan op de toog?

OSCAR: Dat is voor de klanten.

MADAM BULTHEE: Die mogen hier ook niet roken. Tot ziens, meneer Klitser.

(Madam Bulthee gaat er vandoor. Cecil wil haar volgen naar buiten)

OSCAR: (houdt haar tegen) Wat gaat gij doen?

CECIL: Ik ga eens praten met die vrouw over mijn hogere relatiekring. Ze zal dan wel dimmen.

OSCAR: En welke hoge relaties kent gij?

CECIL: Meneer pastoor is een goeie vriend van mij. (af naar buiten)

(Oscar moet er even van bekomen. Nico komt binnen met een volle kruiwagen rommel plus een kist die hij op tafel zet na eerst met één armbeweging de formulieren van tafel te hebben geveegd)

NICO: Waarom liggen die papieren hier op tafel?

OSCAR: Control van de belastingen. Ramp oh ramp...!

(De prularia uit de kruiwagen wordt door Nico in de schappen gegooid. De naam op zijn naamkaartje is verbeterd. Zijn stofjas vertoont een scheur onder z'n oksel)

OSCAR: Er was niks in orde met onze papierwinkel, volgens die heks van de belastingen. Ze zei zelfs dat wij verplicht zijn om met een witte kassa te

werken. Al van Nieuwjaar naar 't schijnt.

NICO: Hoe kunnen wij dat weten, we hebben geen televisie.

OSCAR: Ge hebt uwe stofjas gescheurd?

NICO: Ja, daar ben ik mee achter een kast blijven hangen.

(Cecil komt binnen)

CECIL: Nu wordt het wel hoogtijd dat er hier iets gaat veranderen, hé mannekes.

NICO: Hier verandert just niks. En dat die van Brussel maar in Brussel blijven.

CECIL: Ge MOET in orde zijn met uw papieren. Soms denk ik dat ge twee kiekens zijt zonder kop. Ge weet niks, ge kent niks van de wereld, geen televisie, nooit eens naar de film of naar theater... (tot Nico) Gij hebt een gat in uwe cultuur.

NICO: Is 't nog niet genoeg dat ik een gat in mijne stofjas heb...? (toont de scheur)

CECIL: 't Is niet waar hé...! Die stofjas is twee dagen oud.

NICO: Dat zal wel gaan trekken nu als de wind daarin schiet.

OSCAR: 't Is van den "trek" dat ge moet leven.

CECIL: En vanaf nu wordt hier voor alles een factuur gemaakt hé.

NICO: We zullen ook een factuur maken als we naar 't toilet moeten gaan.

CECIL: (ad kist) En wat hebt ge nu weer bij?

NICO: Gekocht op een haafkoopdag van Gust Van Damme die pas z'n kaars uitgeblazen heeft.

(Cecil inspecteert de inhoud van de kist en haalt er een oude zwarte kous uit. In de kous steken opgerolde bankbiljetten)

CECIL: Wat is dat hier allemaal...?

OSCAR: Geld...? Is dat geld...?

NICO: Allemaal briefkes van 500 euro. Daar heeft die gierige Gust z'n geld verstopt. Nu denk ik dat we rijk zijn. Pa, haal de fles maar boven.

CECIL: Niks fles...! En dat geld brengt ge morgen terug.

OSCAR: Naar wie?

CECIL: Naar de erfgenamen van die overleden persoon.

NICO: Zijt gij zot...!

CECIL: Van wie is dat geld?

NICO: Van ons nu.

CECIL: Neenee, dat moet terug.

OSCAR: Cecil, soms denk ik dat er bij u een vijs los zit in uwe kop.

CECIL: (boos nijdig) Ik zal u seffens eens een patat geven dan zullen we wel eens zien hoeveel vijzen er bij u loszitten...!

(De heren deinzen achteruit)

NICO: Bij mij zitten ze nog vast.

CECIL: Ja, maar die van u zijn allemaal verroest.

NICO: Daar pak ik pillekes voor.

CECIL: En vertel me ook eens waarom ge elke avond, zelfs 's nachts, staat te graven in uw tuin?

OSCAR: Hoe weet gij dat...?

CECIL: Ik weet alles.

NICO: Ik graaf in onze tuin om de kak van onze Blacky onder te stoppen. Ik wil niet dat jij daar met uw schoon schoentjes intrapt.

CECIL: Ik kom niet in uw tuin, met dat gevaarlijk beest daar.

OSCAR: Dat is u geraden. Ge zoudt de eerste niet zijn die in z'n been gebeten wordt door onze Blacky.

CECIL: Onnozelaars...! (af naar de keuken)

OSCAR: (stil) Ik heb gezegd dat we moeten oppassen met ons geld te begraven in onze tuin hé.

NICO: Ja, dat gaat hier nog verkeerd aflopen. Hoe krijgen wij tante Cecil hier buiten gewerkt?

OSCAR: Hebt ge gezien hoe kwaad die kan worden? Ne mens zou er nog schrik van krijgen.

NICO: Schrik...? Ik heb van niks schrik.

(Maar dan komt Vicky weer binnen, slaat nijdig op het drukbelletje. Als Nico haar merkt deinst hij onmiddellijk enkele stappen achteruit)

NICO: (bang) Laat me gerust hé...!

VICKY: Ik kom niet voor u, bangerik.

NICO: Voor wie dan wel?

VICKY: Voor uwe pa. (tot Oscar) Luister..., we maken een goed akkoord, als gij me 100.000 euro geeft dan zal ik u niet meer lastigvallen.

OSCAR: Nu word ik kwaad hé. (luider) Nu word ik héél kwaad hé...! (graait een bezem vast en dreigt) Als ge niet maakt dat ge hier weg zijt dan...

VICKY: (vlucht naar buiten, steekt dan weer even haar hoofd binnen en scheldt luid richting Oscar) Zot...!

OSCAR: Godver-nonde-miljaar... (gaat haar woedend achterna met de bezem)

(Wanne komt binnen)

WANNE: Het zit er daar buiten flink tegen tussen uwe pa en uw ex.

NICO: Van mij mag hij haar de kop inslagen.

WANNE: Waar is die heks?

NICO: Welke, de oude of de jonge? De oude is in de keuken en de jonge zijt ge just daar buiten tegengekomen.

WANNE: Dat is hier precies ne kweekvijver voor heksen.

NICO: (plagend) Waarom? Zijt gij er ook eentje?

WANNE: Ik vraag me soms af waarom het niet boterde tussen u en Vicky? Ge waart volgens mij toch een schoon koppel.

NICO: Wel, zij beweert bij hoog en bij laag dat ik niet euh..., euh...

WANNE: (helpt hem) ...over de brug kwam?

NICO: Ja.

WANNE: En waarom komt gij niet over de brug? Mankeert gij iets aan uwe habsjààr?

NICO: Maar nee, ik ben zo gezond als een viske.

WANNE: Volgens mij mankeert gij enkel een beetje voorlichting. (legt de mannequinpop op tafel) Allé, stel dat er zoiets voor u ligt. Wat doet ge dan...?

NICO: Niks.

WANNE: Waarom niet?

NICO: Omdat die pop ne vent is volgens mij.

WANNE: Op uwe leeftijd moet gij toch alle vrouwen kunnen binnendoen.

NICO: En gij dan? Gij hebt zelf gene vent.

WANNE: Mijn garage is kapot.

NICO: Dat is niet moeilijk als ge elke dag een fles wodka leegdrinkt.

WANNE: Is er zo niemand die uw hartje sneller doet slagen?

NICO: Ja, Heidi van hiernaast vind ik wel een lieve.

WANNE: Hebt ge Heidi al eens gekust?

NICO: Ja, maar 't was niet echt ne plakker waarvan de nestels uit uw schoenen vliegen...!

WANNE: Stel dat gij met Heidi getrouwd zijt en ge ligt in 't bed, maar 's morgens wilt ge gaan vissen. Als Heidi dan op haar linkse zij ligt moet ge uwe visstok in uw linkerhand houden. Ligt zij echter op haar rechtse zij dan moet ge uwe visstok in uw rechterhand vasthouden.

NICO: En als ze op hare rug ligt?

WANNE: Dan moet ge niet gaan vissen...! (legt de mannequinpop terug in het schap) En daar loopt het bij u verkeerd. Gij zit met teveel andere dingen in uwe kop.

NICO: Pssst, niet te luid klappen. Seffens hoort tante Cecil u en dan zet ze u weer buiten.

(Oscar komt binnen met z'n bezem)

WANNE: Ge hebt nu toch ne schone computer gekregen van tante Cecil.

OSCAR: Gekregen...? Zelf betaald, ja.

NICO: Maar we kunnen er niet mee werken.

WANNE: Dat is toch simpel.

OSCAR: Oh ja? Doe het dan eens voor.

(Wanne tikt even op het klavier en al snel verschijnen er vette beeldjes op het scherm)

WANNE: Verschiet niet hé...!

OSCAR: (verwonderd ad scherm) Wat is dat allemaal...!

NICO: Amaai, daar staat nogal een etalage aan. Die hare tweeling is opgeblazen met de compressor, dat kan niet anders!

OSCAR: (wijst) En wat zijn die twee daar aan 't doen...?

NICO: En hier moet ge zien, die vrouw heeft precies ne micro vast.

WANNE: Dat noemen ze "pornografie".

OSCAR: Zit dat allemaal in onze computer...? (bekijkt de achterkant)

NICO: (enthousiast op rijm) 't Is lente, 't is lente, ik voel het aan mijn instrumenten.

WANNE: (vervolgt op rijm) Staat de man z'n grote wijzer op half elf, dan slaat hij beter de hand aan zichzelf.

(Het gaat er plezant aan toe. Cecil komt plotseling van de keuken. Wanne gaat er snel vandoor)

OSCAR: (tot Nico, ad pc) Doe dat weg...!

(Nico wil de vunzige beeldjes op de pc snel verwijderen, maar dat lukt hem niet. Hij wrijft met een doek over het scherm, maar ook nu verdwijnt het beeld niet. Dan gooit

Oscar een doek over het scherm, maar het passioneel geluid blijft maar doorgaan)

CECIL: Wat is dat gehijg...?

OSCAR: Ja, precies dat onze Nico en ik met een valling zitten. (geforceerd hoestje)

CECIL: (ontdekt nu de beelden op de pc, dan ironisch) Ge zijt er precies al goed mee weg hé...? (zet de pc uit) Goed, volgende week allebei een cursus computerles volgen.

NICO: Maar...

CECIL: (onderbreekt) Niks te maren...! En nu heb ik uw hulp nodig want er zijn problemen met de afloop in de keuken.

NICO: Daar zal wel weer ergens een probleem zijn met de aflopen in onze kruipkelder.

OSCAR: Die buizen moeten dringend gedekt worden met isolatie.

NICO: Dat zal ik wel eens gaan doen.

CECIL: Niet te lang mee wachten, begin er nu maar aan. (tot Oscar) Kom, dan gaan wij eens kijken naar de afloop in de keuken.

(Cecil en Oscar af naar de keuken)

NICO: (voelt aan het scherm van de pc) Amaai, zelfs het scherm is warmgelopen.

(Heidi op met haar knuffeltje)

HEIDI: Dag Nico.

NICO: Dag Heidi.

HEIDI: Ziet ge mij nog graag?

NICO: Ja. En gij mij ook?

HEIDI: Ja.

NICO: Willen we nog eens kussen?

HEIDI: (twijfelend) Ik heb er een beetje schrik van.

NICO: Kom, doe uw ogen maar eens dicht.

(Er volgt een lief kusje op de mond)

NICO: Naar wat smaakt zo'n kusje?

HEIDI: Naar terpentijn.

NICO: Natuurlijk, ik heb daarstraks de stop van de bus terpentijn losgemaakt met mijn tanden en toen is er een beetje terpentijn in mijne mond gekomen.

HEIDI: Ik heb al een GSM.

NICO: Ik krijg er morgen ook ene van tante Cecil.

HEIDI: Ik moet elke morgen mijn pillekes pakken.

NICO: Dat moet ik ook doen.

HEIDI: Volgens mij zijn wij allebei een beetje kierewiet in ons kopke.

NICO: Ja. Is dat erg voor u?

HEIDI: Nee.

NICO: Voor mij ook niet.

HEIDI: Ons ma zegt dat ge van kussen een lange staart krijgt.

NICO: Ja, die heb ik al.

HEIDI: Oh ja...? Mag ik uwe staart dan eens zien?

NICO: Ja, maar hier niet. Kom, we gaan naar de kruipkelder, daar komt toch niemand.

(fluisterend) Maar stil zijn hé.

(Nico en Heidi hand in hand af richting living. Onderweg duwt Heidi op haar knuffeltje waardoor we het piepgeluidje horen)

NICO: (stil) Pssst..., tante Cecil en onze pa zijn in de keuken...!

(Heidi en Nico af naar de living. Oscar en Cecil komen van de keuken)

CECIL: ...Stien zou nochtans een goede partij zijn voor u. Hebt ge daar al eens over nagedacht?

OSCAR: Die Stien heeft het alleen gemunt op mijn geld.

(Op de achtergrond rinkelt het belletje)

OSCAR: Daar is volk in de winkel. Ik moet gaan kijken.

CECIL: Maar Oscar, we zijn nog niet uitgepraat over Stien.

OSCAR: Dat doen we dan straks wel. De klanten wachten niet hé. (af naar buiten)

(Paula komt van de living, ze zweet)

CECIL: Wat zijt gij van plan met Oscar? Wilt gij die inpalmen...?

PAULA: Ikke...? Maar nee.

CECIL: Denkt ge dat ik uw flikkerende oogjes nog niet gezien heb als Oscar bij u in de buurt is...!

PAULA: Er is niks tussen Oscar en mij.

CECIL: Ge moet Oscar z'n hoofd niet op hol brengen. Zijn vrouw is nog maar een paar maanden dood. Ge moest u schamen.

PAULA: Ik doe toch niks verkeerd. Ik werk hier alleen maar.

CECIL: Trek uwe keukenschort eens uit...!

PAULA: Waarom?

CECIL: (kordaat) Uittrekken..., nu...! En ge hoeft hier niet meer te komen werken want ge zijt ontslagen...!

PAULA: Daar gaat Oscar niet mee kunnen lachen, vrees ik.

CECIL: IK regel hier nu het verkeer...!

(Paula haalt haar jas van de kapstok, neemt haar handtas en gaat er vandoor. De telefoon rinkelt. Cecil neemt op)

CECIL: (door hoorn) Bij Klitser & Zoon. - - - Oh ge hebt hier een kapotte pomp gepomp gekocht. Veel geluk ermee, meneer. (haakt prompt in)

(Oscar komt binnen)

CECIL: Hebt gij eergisteren een kapotte pomp verkocht?

OSCAR: Wij verkopen ons materiaal altijd in de toestand waarin het zich bevindt.

(We horen plots op de achtergrond een ritmisch piepgeluidje)

CECIL: Wat is dat gepiep...?

OSCAR: Onze Nico zal aan de waterleiding aan 't werken zijn in de kruipkelder. Hij moet die buizen allemaal dekken met isolatie, weet ge wel hoeveel werk dat is? En dan hoop ik maar dat hij z'n Engelse sleutel niet moet bovenhalen.

CECIL: Wat is een Engelse sleutel?

OSCAR: Dat is zo'n groot lang ding. (merkt nu dat de jas en de handtas van Paula niet meer aan de kapstok hangen) Is Paula al naar huis...?

CECIL: Dat zou kunnen.

OSCAR: Dat is straf, en dat zonder iets te zeggen. Dat is niet van haar gewoonte.

CECIL: Deze voormiddag heeft er nog een klant gebeld rechtstreeks van de kliniek, heel zijn gezicht kapot gevallen. Hij had hier een oude velo gekocht en toen hij er mee wou rijden liep zijn voorwiel eruit. Gij pluimt mensen en ik kan daar niet meer tegen. Gij moet eens een eerlijke handelaar worden.

OSCAR: Als ge eerlijk zijt in 't leven dan verdient ge 't zout op de patatten niet.

(Het belletje rinkelt op de achtergrond)

OSCAR: Volk in de winkel. (af naar buiten)

(Nico komt blozend van de living en klopt het stof van z'n stofjas)

CECIL: Waarvan ziet uwe stofjas zo vuil?

NICO: Ik ben in de kruipkelder bezig geweest.

CECIL: En hoe is 't gegaan?

NICO: Goed.

CECIL: En hoe is de dekking verlopen?

NICO: De dekking...? Wel euh..., dat ging vlot.

CECIL: Hebt ge dat groot lang ding moeten bovenhalen?

NICO: Ja, zonder dat gaat 't niet hé.

(Nu komt Heidi van de living. Ze veegt ook het stof van haar kleren en loopt blozend richting buitendeur)

HEIDI: (tot knuffel) Wat zegt gij nog tegen de Nico? (piepgeluidje, dan af naar buiten)

CECIL: Wat deed zij daar...?

NICO: Och, let niet op haar want ze mankeert een beetje in hare kop.

CECIL: Ja, zoals gij zeker.

NICO: Ik pak daar pillekes voor.

CECIL: Vergeet ze maar niet in te nemen. Ge weet wat de dokters gezegd hebben hé.

(Nico af naar buiten. De telefoon rinkelt)

CECIL: (door hoorn) Bij Klitser & Zoon. - - - - Nee Kiki Large, de Nico is er nu niet. Bel seffens maar terug. (haakt in)

(Stien Tuttermans daagt op)

STIEN: Wat ons Heidi nu mankeert weet ik niet maar die doet zo raar. En haar kleren zagen zo vuil toen ze van hier kwam. Is hier iets gebeurd...?

CECIL: Och Heidi en Nico zijn beiden volwassen, maar ze hebben het verstand van een puber. Als ze maar gelukkig zijn.

STIEN: Hebt ge al met Oscar kunnen klappen over onze ontluikende liefde?

CECIL: Ja, maar hij hapt nog altijd niet toe.

STIEN: (twijfelend) Ik wist 't hé, die ziet mij niet zitten.

CECIL: Jawel Stien, maar soms moet ge de liefde ook eens een klein zetje geven.

STIEN: Hoe gaat gij dat doen?

CECIL: Wel, ik zal een etentje regelen met u en Oscar voor morgen, dan kan de passie tussen u twee eindelijk open bloeien.

STIEN: (reeds in de wolken) Gij hebt toch een geweldig doorzicht in de liefde, hé Cecil. Hoe kan ik u ooit bedanken.

CECIL: Proberen kost geen geld hé.

STIEN: Die twee loebassen zijn deze nacht weer aan 't graven geweest in hun tuin. Willen we eens gaan kijken...?

CECIL: Ja, kom.

STIEN: Maar we moeten oppassen voor dat monster van een hond.

CECIL: We zullen hem wel weglokken met een stukje vlees.

(Stien en Cecil af naar de keuken. Oscar en Nico komen binnen. De telefoon rinkelt)

OSCAR: (door hoorn) Klitser & Zoon. - - - (tot Nico) Het is voor u. Een zekere Kiki Large of zoiets. Is dat die vrouw waar gij...? (geeft de hoorn door aan Nico)

NICO: (door hoorn) Hallo met Nico. - - - Ja, maar ik bel u straks wel terug. (haakt in, dan tot Oscar) Het was euh...

OSCAR: (vervolgt) ...een mannenstem.

NICO: Neenee, dat was een vrouw met zo'n appartementen.

OSCAR: Misschien waren ze van plastic?

NICO: Neenee, ik heb er met mijn kop tussen gelegen en het was zacht.

OSCAR: Beseft gij wel dat Kiki Large een vent is...?

NICO: (verontwaardigd) Heu...?

OSCAR: Hebt gij dat niet gezien daar...?

NICO: Nee, zo ver ben ik niet geraakt.

OSCAR: Hoe...? Hebt gij die nog niet in hare blote gezien?

NICO: Nee.

OSCAR: Hoe kan dat...? En al uw geld was op...!

NICO: Jaja, maar champagne kost tegenwoordig ook veel geld.

OSCAR: Die Kiki Large zal wel een travestiet zijn.

NICO: Wat is dat?

OSCAR: Dat is ne vent in vrouwenkleren.

NICO: Hoe geraak ik van die Kiki Large vanaf?

OSCAR: Dat zal ik wel eens oplossen. Nico gij se stomme kloot.

NICO: Misschien moet ik nog wat meer pillekes pakken.

(Het belletje rinkelt op de achtergrond. Oscar af naar buiten. Plotseling horen we geblaf van een hond op de achtergrond)

NICO: (roept luid aan de keukendeur) Blacky is dat gedaan...! (af naar buiten)

(Stien en Cecil komen hijgend van de keuken gevluht)

STIEN: Oeioei..., nu hadden we sjans. Zo'n tanden heeft dat beest...!

CECIL: Als die u te pakken krijgt..., dat overleeft ge niet...!

STIEN: Nu moet ik doorgaan want mijn patatten staan op het vuur.

CECIL: Vergeet dan dat etentje voor morgenavond 19.00h niet hé. Ik zal Oscar al inlichten over de verrassing. En gij moet er morgen maar eens ècht voor gaan.

STIEN: Bedankt Cecil. Gij zijt een schat van een buurvrouw.

CECIL: Ik wou dat Oscar dat ook kon zeggen van u. (met bemoedigend schouderklopje) Maar dat komt nog wel, dat is dichterbij dan ge denkt.

(Stien is in de wolken en wil er vandoor gaan, maar bij de buitendeur passeert ze Oscar die net binnenkomt. Ze knipoogt overdreven passioneel naar Oscar)

OSCAR: Hebt gij iets aan uw oog...?

STIEN: (knijpt met verliefde blik in z'n wangen) Tot morgen, hé schattebolleke. (af naar buiten)

OSCAR: (verbaasd tot Cecil) Heeft die iets verkeerd gegeten of zo...?

CECIL: Oscar, ik heb een supergrote verrassing voor morgenavond. Ik heb een verrassingsdiner georganiseerd met een vrouw waar gij wel iets voor voelt.

OSCAR: (denkt meteen dat het Paula is) Dat doet me plezier.

CECIL: Eindelijk zal het er eens van komen. En trek uw beste kostuum dan maar aan. En als het klikt met die vrouw dan moet ze elke dag niet meer naar huis door regen en wind want dan kan ze hier zelfs intrekken

OSCAR: Merci Cecil, dat gij het ijs gebroken hebt tussen ons. Ik alleen had dat nooit kunnen klaarspelen.

CECIL: Ik heb al langer in de gaten dat er iets moois groeit tussen de twee duifjes.

OSCAR: Ik moet eerlijk bekennen dat ik u onderschat heb. (opgewekt) Zou ik nog een nieuw kostuum gaan kopen tegen morgen?

CECIL: Ja, als ge iets ècht wilt dan moet ge er honderd procent voor gaan.

OSCAR: Ik zal dan ook maar gelijk een paar nieuwe schoenen gaan kopen.

CECIL: En ga vanavond nog maar eens onder de douche en koop wat reuk.

OSCAR: Jamaar, die heb ik hier nog ergens staan.

(Oscar is duidelijk in de wolken. Nico komt binnen met een pot witte verf en kwast)

OSCAR: (tot Nico) Wat zijt gij van plan...?

NICO: Ik ga ons kassa wit schilderen dan hebben wij een witte kassa en dan zijn die van de belastingen ook weer content...!

OSCAR: Hebt gij vandaag uw pillekes wel gepakt...?

VIERDE BEDRIJF

(donderdag, avond)

(De tafel staat gedekt voor vijf personen. Het zijn niet allemaal dezelfde stoelen, maar er staan er nu vijf. Nico is sportief gekleed met stropdas. Hij drukt enkele toetsen van z'n nieuwe GSM in)

NICO: Hallo...? Niks hé...! (dan bij zichzelf) Hoe marcheert dat ding...?

(Oscar komt van de living. Hij is gekleed in maatpak en stropdas)

NICO: Amaai pa, zo heb ik u nog nooit gezien.

OSCAR: Ik hoop dat Paula het ook schoon zal vinden. (haalt een bus spray uit de schappen en spuit dat over hem) Riekt goed hé.

NICO: (snuift aan Oscar) Vindt jij dat? Ik vind dat het stinkt.

OSCAR: Nu begrijp ik ook waarom Paula vandaag niet is komen werken. Misschien is zij ook nieuwe kleren gaan kopen voor onze eerste diner samen. Ik zal dan seffens ook maar gelijk aan iedereen onze verloving aankondigen hé. Stien Tutter zal nogal ogen trekken als ze dat te weten komt. (haalt de spuitbus terug uit het schap) Ik zal hier ook nog een beetje reuk spuiten. (spuit overvloedig in de kamer)

NICO: (inspecteert de spuitbus) Zou het niet beter zijn dat ge èchte reuk spuit in plaats van iets tegen insecten?

OSCAR: (bekijkt de spuitbus) Potverdoemme hé, dat is een verkeerde bus.

NICO: Er is maar één ding dat ik niet begrijp..., voor wie is die vijfde stoel aan tafel? Gij, ikke, tante Cecil en Paula..., ik kom maar aan vier personen.

OSCAR: Misschien is Wanne Lappers ook uitgenodigd.

NICO: Daar zou ik van verschieten, maar 't kan. (drukt weer op z'n GSM)

OSCAR: Tante Cecil is de slechtste nog niet.

NICO: (heeft dan plots toch contact met z'n GSM) Hallo, Heidi zijt gij 't? 't Is de Nico hier. - - - - Nee, ik bel zomaar eens. - - - - Jammaar, ge moet nu niet komen want er komt hier seffens iemand dineren. Dag Heidi.(haakt in)

OSCAR: Hebt gij Wanne Lappers vandaag al gezien?

NICO: Ja, deze morgen liep ze daar ergens rond met een volle fles wodka. Die zal hier of daar wel ergens liggen te ronken.

OSCAR: Precies dat gij u slecht geschoren hebt.

NICO: Tedju, dat ben ik vergeten. Ik zal dat eens direct gaan doen. (af naar de living)

(Oscar blijft staan voor de foto van Moeke)

OSCAR: (oprecht) Gij verschiet er ook van mij in deze kleren te zien, hé Rita. Ik wil u vergiffenis vragen. Allé, 't is te zeggen, ik zit nu in een andere situatie. Ik moet toegeven dat ik verliefd ben geworden op een andere vrouw. Maar wees gerust, ik zal u altijd in mijn hart blijven dragen.

(Nico komt van de living terwijl hij zich snoerloos scheert)

NICO: Wat zou tante Cecil op de menu hebben gezet? Ik hoop maar dat 't gene vis is. (als zijn GSM rinkelt) Hallo. - - - Nee Heidi, ik heb nu geen tijd want er komt iemand dineren, heb ik gezegd. (luider) Di-ne-ren, njam njam...! - - - Hoe gij moet ook ergens gaan dineren...? (verwisselt onbewust de scheermachine met z'n GSM, maar ontdekt dat) - - - Ik moet nu inhaken. - - - Jaja, dag knuffeltje. (haakt in) Zo'n GSM is wel iets fijn. Altijd en overal bereikbaar.

OSCAR: Ik wil niet altijd en overal bereikbaar zijn.

NICO: Ge moet meegaan met uw tijd, pa. (af naar de living)

(Cecil komt van de keuken met een fles wijn en zet die al op tafel)

CECIL: Ge moet vandaag maar eens volledig voor de liefde gaan.

OSCAR: Natuurlijk. Ik heb zelfs bloemen geplukt voor mijn aanstaande. (haalt een boeketje wilde bloemen uit de schappen) Wat vindt ge ervan? Niet mis hé. (legt het boeketje terug in de schappen)

CECIL: En na het eten zal ik u de kans geven om alleen te zijn met de vrouw van uw dromen, dus pak die kans dan hé.

OSCAR: Jaja natuurlijk. (minder luid) De viagra's zitten al gereed in mijn broekzak.

CECIL: (knijpt in zijn wangen) Gij deugniet...! (af tafel) Dus, Nico en ik nemen die twee stoelen en gij gaat daar zitten.

OSCAR: Ja, zet mij maar dicht bij de gast, dan kan ik onder tafel al een beetje met mijn knie tegen haar knie wrijven.

CECIL: Ge zijt 't precies nog niet verleerd?

OSCAR: Zo heb ik 35 jaar geleden ons Rita ook binnengedaan. Maar ik vraag me af voor wie die vijfde stoel is?

CECIL: Verrassing...!

OSCAR: (keurt de fles wijn) Cecilleke, toch niet zo'n goedkope wijn van den Aldi hé. Wacht, ik zal eens iets bovenhalen. (haalt een fles wijn uit de schappen) Dat is ne... (leest het etiket) ...Château Lafite Rothschild...! Kost bijna 1.000 euro de fles. Die heb ik eens ergens op een haafkoopdag kunnen kopen en altijd maar bijgehouden voor een heel speciaal moment.

CECIL: Wel, dat speciaal moment is nu aangebroken.

OSCAR: Ik kan misschien straks tussendoor ook eens wat orgel spelen voor de vrouw van m'n dromen.

CECIL: Kunt gij orgelspelen?

OSCAR: Jaja. Ze zal nogal verschieten.

(Cecil haalt de foto van Moeke van de muur)

OSCAR: Hélaba..., waarom moet die foto weg...?

CECIL: Straks mag die terug tegen de muur. Maar nu zou die foto kunnen storen. Misschien zou dat zelfs de ontluikende liefde kunnen afremmen.

OSCAR: Ja, ge hebt gelijk. (op kousen voeten) Ik wil u ook onze excuses aanbieden omdat onze Nico en ik geen vertrouwen hadden in u. Maar ge hebt gelijk, het moet hier gaan veranderen. Wij moeten proper zijn en wij mogen geen klanten bedonderen en hier is inderdaad een vrouw nodig. En ge moet maar geld uit de toog pakken voor de onkosten van het diner.

CECIL: Dat heb ik al gedaan. Ik ga nu naar het eten kijken. (af naar de keuken)

(Nico komt van de living)

NICO: Allé, de gasten mogen komen, ik ben gereed en ik heb grote honger.

OSCAR: Gij ziet er ook goed uit. Maar let op uw woorden aan tafel, hé vriend. Gene vuile praat en met mes en vork eten want Paula kan uw tweede Moeke worden hé.

NICO: Ik heb maar één Moeke en die hangt daar tegen de muur. (merkt nu dat de foto verdwenen is) Waar is ons Moeke...?

OSCAR: Efkes weg, straks mag ze terug tegen de muur.

(Stien en Heidi dagen op aan de buitendeur)

OSCAR: (pusht hen terug naar buiten) Nu niet, Stien. Wij krijgen hoog bezoek.

(Maar Stien en Heidi komen terug binnen)

OSCAR: Hebt ge niet gehoord wat ik gezegd heb, nu niet...!

STIEN: Jamaar...,

OSCAR: (onderbreekt) Nee, kom morgen maar terug.

(Cecil komt van de keuken. Ze laat Stien en Heidi binnen. Ze zijn beiden fel opgetut)

CECIL: Jawel, kom maar binnen, Stien. Dag Heidi.

OSCAR: (stomverbaasd) Hoe...?

CECIL: Jaja, het is Stien en Heidi die komen dineren.

OSCAR: Watte...? En Paula dan...?

CECIL: Neenee, die Paula dat is toch niks voor u zeker. Gij moet voor Stien gaan.

HEIDI: (tot knuffeltje) Wat zegt gij hier tegen de mensen? (piepgeluidje)

CECIL: (stil tot Oscar) Kunt gij uw boeketje bloemen nu afgeven aan Stien?

OSCAR: (gepiqueerd) Niks van...!

CECIL: Jawel. (geeft dan zelf maar het boeketje aan Stien, die hier erg door gecharmeerd is) Dat is van Oscar als teken van genegenheid.

STIEN: (bijna wenend) Ooooh, dat pakt mij nu...!

(Ondertussen wil Oscar zijn dure fles wijn terug verwisselen met de goedkope fles, maar dat heeft Cecil gemerkt)

CECIL: Nee Oscar, laat die goeie fles maar op tafel staan.

STIEN: Waar moeten we gaan zitten?

CECIL: Gij hier en Oscar dicht naast u.

OSCAR: Nee Cecil, daar ga ik niet zitten.

NICO: Ik ga naast Heidi zitten.

CECIL: Schuif maar aan dan zal ik het voorgerechtje al serveren. Misschien kan Oscar ondertussen al wat op zijn orgel spelen.

STIEN: (tot Oscar) Kunt gij orgelspelen?

OSCAR: Nee, dat kan ik niet.

CECIL: Jawel, maar hij moet niet zo verlegen zijn.

NICO: Zet het eten maar op tafel want ik heb honger gelijk ne leeuw.

OSCAR: (stil) En mijn honger is al over.

CECIL: Ge kunt direct beginnen te eten. Speel maar wat op uw orgel, Oscar. (af naar de keuken)

(Oscar zet zich aan z'n orgel. Hij zal doen alsof, maar drukt tegelijk een toets van de cassettespeler in. Het lijkt of hij ècht speelt)

STIEN: Ik wist niet dat gij ook muzikant waart.

NICO: Onze pa kan alles. Welk liedje moet hij spelen? Wat hoort ge graag?

STIEN: Iets dat recht uit z'n hart komt.

OSCAR: Allé, daar gaan we...! (speelt de dodenmars van Chopin)

(Als Cecil van de keuken komt met de voorgerechtjes gaat Oscar aan tafel, maar de muziek blijft doorspelen, dan zet Nico de cassettespeler uit)

STIEN: (verwonderd) Speelt dat ding ook zonder dat ge eraan komt?

NICO: Nee, maar dat speelt altijd nog wat na. Kom, we gaan eten. (schenkt wijn uit)

STIEN: Niet te veel alcohol voor ons Heidi hé.

HEIDI: Nu verdient Nico wel een kus van mij.

NICO: Een kus...? Dat is niet veel hé, daar kunt ge nog niet aan vasthouden.

STIEN: Ons Heidi heeft nochtans iets om aan vast te houden.

NICO: Ja, ik weet 't.

STIEN: (verbaasd) Hoe ge weet 't...?

HEIDI: Hij heeft 't al vastgehad.

STIEN: Wát heeft de Nico vastgehad...?

HEIDI: Mijn knuffeltje, hé ma.

CECIL: Kom, smakelijk eten iedereen.

(Maar het voorgerecht stelt niet veel voor buiten wat povere groentjes)

NICO: Dat voorgerechtje is zo weinig? Er ligt maar één erwt op mijn bord.

CECIL: Ja, dat is nouvelle cuisine. Daar kent gij niks van.

(Tijdens het eten friemelt Stien met haar voet tussen de benen van een gegeneerde Oscar. Plots kruipt Nico onder tafel)

CECIL: (tot Nico) Wat doet gij daar onder tafel...?

NICO: Mijn erwt is uit mijn bord gesprongen.

CECIL: Zèg, het is maar een erwt hé.

NICO: (komt weer tevoorschijn) Jaja, maar 't is wel de helft van mijn voorgerecht.

CECIL: Het hoofdgerecht zal beter zijn want het is konijn met pruimen, maar dat moet nog efkes op het vuur staan. Misschien kunnen Nico en Heidi ondertussen efkes gaan wandelen in de tuin, maar pas op voor den Blacky hé.

(Heidi en Nico hand in hand af langs de living. Cecil neemt Oscar even apart)

CECIL: Oscar, kom eens efkes hier...! Geef me die pillen eens...!

OSCAR: Welke pillen?

CECIL: Die blauw, die in uw broekzak zitten.

(Oscar haalt de viagra-pillen uit z'n broekzak en geeft die aan Cecil)

CECIL: Doe uwe mond eens open...!

(Oscar opent z'n mond en Cecil gooit drie pillen in Oscar z'n mond)

CECIL: (stil) Ik zal nu efkes naar de keuken gaan en dan begint ge er maar aan.

OSCAR: Aan wàt...?

CECIL: Aan uw veroveringstocht. (af naar de keuken)

(Stien maakt avances, maar Oscar reageert te koel. Stien zet haar decolleté open)

STIEN: (passioneel) Allé Oscar, ge moogt pakken wat ge wilt...!

OSCAR: Dan pak ik de deur wel...!

(Oscar wil er snel vandoor, maar Cecil komt net uit de keuken en houdt hem tegen)

CECIL: (tot Oscar) Waar gaat ge naartoe...?

OSCAR: (fluistert) Ik wil die Stien niet...!

CECIL: Waarom niet?

OSCAR: Omdat die naar vis stinkt en ik lust gene vis...!

CECIL: Kom allebei eens mee naar de keuken met mij.

OSCAR: Waarvoor?

CECIL: Geen vragen stellen, maar meekomen, allebei...! Kom Stien...!

(Cecil, Oscar en Stien af naar de keuken. Nico en Heidi komen van de living)

NICO: ...en als wij dan getrouwd zijn dan noem ik u "klein Moeke".

HEIDI: Ik heb niet graag dat ge mij zo noemt. En mijne piep-piep ook niet. (laat haar knuffeltje overvloedig piepen)

NICO: Hou nu eens op met dat gepiep...! Mijn oren doen er al zeer van.

HEIDI: Ziet gij mijne piep-piep niet graag?

NICO: Jawel, als 'm zwijgt, maar niet als hij de hele tijd "piep-piep" doet.

HEIDI: Hij ziet u nochtans wèl graag. Hé piep-piep...! (plagend piepgeluidje)

NICO: (geïrriteerd) Al doet uwe knuffel piep-piep of paap-paap of pèèp-pèèp..., hij moet ook weten dat hij soms eens moet zwijgen. Ik word daar zot van...!

HEIDI: Ik ben kwaad op u. (steekt haar tong uit) Zijt gij ook kwaad?

NICO: Nog niet, maar dat is wel héél dichtbij.

(Heidi plaagt Nico door het piepgeluidje aan z'n oren te houden. Nico krijgt het op z'n heupen, pakt haar knuffeltje af en net voor hij in woede uitbarst komen Oscar en Cecil van de keuken gevolgd door Stien)

OSCAR: (bijt van zich af) ...Nee, nee en nog eens nee...! Ik ben niet verliefd op Stien.
(zet zich weer aan tafel)

HEIDI: Ma, de Nico heeft aan mijne piep-piep gezeten...?

STIEN: (streng tot Nico) Waar hebt gij aan gezeten...?

HEIDI: En ik heb de staart van Nico mogen zien.

STIEN: Welke staart...?

NICO: Ze bedoelt de staart van onze Blacky.

HEIDI: Ik wil mijne piep-piep terug.

NICO: (geeft haar knuffeltje terug) Ik zal tegen morgen wel eens een hele zak met knuffeltjes voor u klaarleggen.

HEIDI: Beloofd?

NICO: Ja, dat is beloofd.

(Heidi is blij en geeft Nico een kusje)

NICO: Daar mag hier toch gekust worden aan tafel hé? Of is dat ook al verboden?

CECIL: (met blik naar Oscar) Neenee, iedereen aan tafel mag kussen.

OSCAR: (veert recht) Kom, het is beter dat Stien en Heidi nu vertrekken.

CECIL: Waarom...?

OSCAR: Ik voel mij niet zo goed.

STIEN: Dat zal wel griep zijn. Moet ik thuis wat medicatie gaan halen?

OSCAR: Nee Stien, jij moet niks gaan halen.

STIEN: (gepikeerd) Okee, wij zullen dan maar doorgaan hé. Kom Heidi...!

HEIDI: Nee ma, ik wil blijven want ik heb honger.

STIEN: Nee Heidi, jij komt ook mee, vooruit. (boos tot Oscar) En als ge niet weet wat doen dan speelt ge nog maar wat op uw orgel, muzikant van 't achtste knoopsgat...!

(Stien en Heidi gaan er met slaande deur vandoor)

CECIL: (boos tot Oscar) En nu...? Heu...? Is 't dat wat ge wilt...? In vrouwenharten breken zijt gij wel goed hé...! Nooit gaat gij een vrouw kunnen vinden. Nooit...!

OSCAR: Jawel. Maar ik wil geen vrouw gelijk Stien..., ik wil Paula.

CECIL: Gij zult kunnen fluiten achter uw Paula...!

OSCAR: Waarom?

CECIL: Omdat Paula hier niet meer zal komen werken.

OSCAR: Waarom niet...?

CECIL: (morrend) Nu zit ik daar met mijn konijn met pruimen.

NICO: Dat zal ik wel opeten.

(Cecil af naar de keuken. Oscar grijpt naar de telefoon)

NICO: Naar wie gaat ge bellen, pa?

OSCAR: Naar Paula.

NICO: Ik ga van het konijn met pruimen proeven. (af naar de keuken)

OSCAR: (door hoorn) Dag Paula., 't is Oscar hier. Waarom zijt gij vandaag niet komen werken? - - - Oh, Cecil heeft u ontslagen...! (kordaat) Gij komt morgen hier terug werken en ge zorgt dat ge om 10.00h hier zijt, verstaan. We zullen wel eens laten zien wie hier de baas is. Dag Paula. (haakt in, plant dan z'n beide vuisten kwaad op tafel) Nu zult ge hier eens wat gaan beleven...!

(Oscar stroopt z'n mouwen op, wil naar de keuken stormen, maar Cecil jaagt Nico net uit de keuken)

NICO: (tot Oscar) Niet naar binnengaan want ze heeft een grote braadpan vast...!

Straks gebeurt hier nog een moord...!

(Oscar hangt de foto van Moeke weer tegen de muur. De heren zetten zich ontmoedigd aan tafel)

OSCAR: (moedeloos) Hier zitten we nu hé, gelijk twee pezewevers op ne paddestoel. Ons Moeke moest eens weten hoe wij hier aan 't klungelen zijn.

NICO: Dat komt allemaal door tante Cecil. Ons Moeke verstond ons tenminste. Zij was soms ook wel eens kwaad, maar we waren in goei handen bij haar. Ze had een hart van goud. Oh ik mis haar zo, pa.

OSCAR: Ik ook, jongen.

NICO: En haar foto MOET hier altijd tegen de muur blijven hangen want dat geeft ons de kracht en de moed om zo verder te doen zonder haar. De eerste die de foto van ons Moeke nu nog van de muur haalt die binden we vast achter onze Magirus en die sleuren we over de autostrade tot in Oostende.

OSCAR: Ge hebt gelijk, Nico.

NICO: En gij moet eens wat meer steigeren tegen tante Cecil. Precies dat gij haar slaafje zijt. Zó ken ik u niet, hé pa. En dan zegt ze van ons "les in liefde" te geven, laat me niet lachen. Die moet ons helemaal geen les geven in liefde want ik ken daar alles al van.

OSCAR: We MOETEN tante Cecil hier buiten krijgen.

NICO: En nu is Heidi ook nog kwaad op mij. Zij altijd met dat piepding rond mijne kop, ik word er horendol van.

OSCAR: Jamaar, en dan belooft ge haar nog een hele zak tegen morgen.

NICO: Wij hebben verleden jaar toch een heel deel van die dingskes opgekocht van een foorman die failliet gegaan was.

OSCAR: Ja, die moeten ergens in de laatste hal liggen in een van die houten bakken.

NICO: Dan zal ik die morgenvroeg eens gaan zoeken.

(De telefoon rinkelt. Oscar neemt op)

OSCAR: (door hoorn) Klitser & Zoon. - - - (tot Nico) 't Is Vicky voor u.

NICO: Zeg maar dat ik niks te zeggen heb tegen dat schepsel. (roept richting hoorn) Ik wil eerst mijn handboog terug...!

OSCAR: - - - - Ze zegt dat die al lang op het stort ligt.

NICO: Dat is niet erg, hare fotoalbum ook. (roept luid richting hoorn) Trut...!

(Net op dat moment komt Cecil van de keuken met een braadpan. Dat laatste woord heeft ze duidelijk gehoord. Oscar haakt ondertussen de telefoon in)

CECIL: (dreigend met de braadpan tot Nico) Was dat tegen mij...?

NICO: (deinst bang achteruit) Nee, tegen mijn ex.

CECIL: (tot Oscar) En is het al een beetje doorgedrongen wat ge uitgestoken hebt met Stien?

OSCAR: Och mens, stop toch met zagen.

CECIL: Ik weet waar hier de fout zit. Ge staart u allebei blind op een doodgewone foto en uw probleem is ook dat ge allebei ongelovig zijt.

OSCAR: Ons Moeke is gestorven aan kanker en dat vreet aan mij. Als uwe God toch ècht bestaat waarom worden onze Nico en ik dan gestraft door uwe God?

Leg ons dat eens uit...!

NICO: (vervolgt tot Cecil) Ziet gij dan niet dat hier alles scheefloopt sinds gij hier zijt? Ik heb het al in mijne rug van op de zetel te slapen hé.

OSCAR: En de klanten blijven zelfs weg vanaf dat gij hier zijt.

CECIL: Natuurlijk. Dat zijn klanten die niet meer gefopt willen worden door u.

OSCAR: Kijk hier, naar die computer, wat kost dat ding wel niet? En 't is voor niks nodig. Bekijk onze kleren...! Zijn dat kleren voor werkmannen gelijk wij...? En op de koop toe jaagt ge Paula hier ook nog buiten...!

CECIL: Die is 20 jaar jonger dan gij.

OSCAR: Stien Tutter ook.

NICO: Jaja, maar Stien ziet eruit als iemand van 75 jaar.

CECIL: En noem haar niet steeds "Stien Tutter".

NICO: Zo noemen wij haar al meer dan 20 jaar.

CECIL: En nu...? Heu...?

OSCAR: Vanaf nu zal IK hier het roer eens terug in handen nemen en tante nonneke raakt hier niks meer aan...! Begrepen...? (gooit de braadpan in de schappen)

CECIL: Gij heb niks van organisatietalent.

OSCAR: Oh nee...? Kijk dan maar eens goed...!

(Oscar gooit de pc in de afvalcontainer. Maar Wanne Lappers zit dronken in de afvalcontainer, komt met haar hoofd tevoorschijn en hikt)

NICO: (verwonderd tot Wanne) Oh daar zit gij...! Wij zijn heel de dag naar u op zoek geweest.

CECIL: (streng dreigend tot Wanne) Kom, buiten gij...!

OSCAR: (luid gemeend) Niks van...! Wanne Lappers blijft hier..!

WANNE: Ik..., (hikt) ik... (hikt) ik... blijf. (hikt en sluit het deksel van de container)

CECIL: (nijdig) Goed, dan ga ik slapen. (neemt haar vol glas wijn van tafel mee, dan pesterig) 't Is goeie wijn. (bij de deur) En morgenvroeg komt de vuilkar, vergeet dus die afvalcontainer niet op straat te zetten... (doelend op Wanne) ... en laat dat stuk vergif er maar insteken dan zijn we daar ook vanaf...!

OSCAR: Ik krijg die container niet buiten.

CECIL: Waarom niet?

OSCAR: Omdat ik met een stijve nek zit. Die drie viagra's zijn in mijn keel blijven steken.

(Cecil af naar de living)

OSCAR: (op rijm) Als dat hier niet gaat veranderen met die Mie, dan zijn wij morgen riebebedie...!

(Nico wil naar de living sluipen)

OSCAR: Wat gaat gij doen...?

NICO: Ik ga slaappillen in hare wijn doen.

OSCAR: Zèg Nico, hebt gij iets met die Heidi?

NICO: Och pa, we kennen elkander al zolang hé.

OSCAR: Ge weet toch dat die mankeert in hare kop?

NICO: Jaja, maar ik ook, hé pa. (spastische lach, bwoehaha...)

OSCAR: Hoeveel slaappillen gaat ge in tante Cecil hare wijn doen?

NICO: Is twee te veel?

OSCAR: Nee, maak er maar zes van...!

(Nico stil af naar de living. Oscar betast de foto van Moeke, houdt even z'n wijsvinger aan z'n lippen en gaat ermee over de foto. Hij krijgt het even moeilijk. Plotseling steekt Wanne Lappers haar kop uit de container met de lege wodkaflles in haar hand)

WANNE: (roept) Oscar...? (luider) Oscar...?

OSCAR: Ja, wat scheelt er?

WANNE: Ik heb dorst. (hikt) Hebt gij nog iets voor mij...? (hikt)

OSCAR: Nee. Ga maar slapen nu.

(Wanne vleit zich weer neer in de container)

WANNE: (OFF) Kunt gij het licht nog uitdoen, Oscar?

(Oscar sluit het deksel van de container weer)

VIJFDE BEDRIJF

(vrijdag, morgen)

(Oscar en Nico komen uit de living en sleuren beiden een valies mee die ze bij de buitendeur al gereed zetten. Ze zijn beiden fleurig gekleed in vakantiekleren met eventueel een sportief hoedje op)

OSCAR: (kijkt op z'n horloge) Waar blijft Paula toch...? Die moest om 10.00h hier zijn.
NICO: Bel haar eens op dan.

OSCAR: Ik heb al zes keer gebeld, maar ze pakt niet op. Daar zal toch niks met haar gebeurd zijn?

NICO: Wanne Lappers zou ook meegaan. Waar blijft die?

OSCAR: Och, vrouwen komen altijd te laat. Ge kunt er geen kerk op bouwen want dan valt ze om.

NICO: (luistert aan deur van living) Volgens mij doen die slaappillen goed hun werk.

OSCAR: Hebt ge die zak gereed?

NICO: Tuurlijk. (haalt een halfvolle zwarte vuilniszak uit de schappen)

OSCAR: (voelt aan de zak) Is dat alles...?

NICO: Ja, ik heb er niet méér kunnen vinden.

OSCAR: (kijkt in de zak) Wat zit daarin...?

NICO: De knuffeltjes die ik Heidi had beloofd.

OSCAR: En waar is onze zak geld dan...?

NICO: (slaat zich voor het hoofd) Potverdoemme, nog in de tuin. Ik zal ons geld nu uit de tuin gaan opgraven. Goed...?

OSCAR: Stil zijn hé en zorg dat niemand u ziet...!

(Nico af langs de keuken. Paula daagt hijgend op met haar valies)

PAULA: Allé, ik ben er.

OSCAR: Eindelijk. Waarom zijt gij zo laat?

PAULA: Ik had platte band met mijne velo.

OSCAR: Uwe velo zult ge vanaf nu niet meer nodig hebben.

PAULA: Waar zit Cecil?

OSCAR: Die slaapt nog.

PAULA: Nu nog, 't al voorbij tien uur?

OSCAR: We hebben gisteravond zes slaappillen in hare wijn gedaan.

PAULA: Ik moet eerst nog efkes naar 't toilet gaan. Heb ik nog tijd?

OSCAR: Ja, maar stil zijn hé.

(Paula af langs de living. Heidi daagt op met haar knuffeltje)

HEIDI: (tot knuffeltje) Wat zegt gij tegen Oscar? (piepgeluidje) Is Nico niet thuis?

OSCAR: Jawel. Hij zal seffens komen. Wat komt gij doen?

HEIDI: Ik kom de zak knuffeltjes halen die Nico mij gisteren beloofd heeft.

OSCAR: Die staat daar al gereed en ze piepen allemaal hé.

HEIDI: Nico is toch een lieve jongen hé.

OSCAR: Ja, als hij z'n pillekes pakt.

HEIDI: Ik moet ook pillekes pakken.

(Nico komt van de keuken met een halfvolle zwarte vuilniszak en zet die dicht bij de andere zwarte vuilniszak waar de knuffeltjes insteken)

NICO: (stil tot Oscar) Het geld begint al te stinken.

OSCAR: Dan wordt het hoogtijd dat 't terug een beetje daglicht ziet.

HEIDI: (merkt de drie valiezen bij de buitendeur) Drie valiezen...? Gaat ge op reis...?

NICO: Ja, met de vlieger. Gaat gij niet graag mee op reis?

HEIDI: Nee, ik heb schrik van de vlieger. Als die valt dan ben ik dood en ik wil nog niet dood.

NICO: Ik wil ook nog niet dood.

HEIDI: Maar als de vlieger valt en gij zijt dood dan zal ik héél bedroefd zijn. Dan zal ik wenen zoals gij toen uw Moeke is doodgegaan.

NICO: (is plots ook niet meer zo enthousiast, dan tot Oscar) Ja, die vlieger kan vallen, hé pa. Kunnen we niet met onze Magirus tot ginder rijden?

OSCAR: Nee Nico, we moeten de grote plas oversteken.

NICO: (tot Heidi) We gaan naar de Niagara-watervallen.

HEIDI: Gaat gij in 't water vallen? Dan moet ik wel lachen, denk ik.

NICO: Nee, we gaan heel ver op reis.

HEIDI: Met drie valiezen? Waarom drie, ge zijt maar met u twee?

NICO: (merkt nu de derde valies, dan tot Oscar) Is Paula er al?

OSCAR: Ja, ze moest nog efkes naar het toilet.

NICO: (tot Heidi) De verloofde van onze pa gaat ook mee.

HEIDI: Verloofde...? Heeft uwe pa een verloofde...?

NICO: Ja, en eentje die hard kan werken.

HEIDI: Dat moet ik tegen ons ma gaan vertellen.

OSCAR: Nee, niet doen, Heidi...!

(Oscar wil Heidi nog tegenhouden, maar die is er reeds vandoor en heeft toevallig de plastic vuilniszak met het geld meegenomen. De heren merken het nog niet)

OSCAR: Nu moeten we maken dat we weg zijn of dat gaat hier nog verkeerd aflopen.
(zet de zwarte vuilniszak reeds bij de valiezen) Waar blijft Paula toch?

(Plots horen ze op de achtergrond de claxon van de Magirus)

OSCAR: (verbaasd) Wie zit er in onze Magirus...?

NICO: Dat is onze Blacky, die heb ik deze morgen om zeven uur al in onze camion gestoken.

(Wanne Lappers daagt op)

OSCAR: (tot Wanne) Waar is uw valies...?

WANNE: Ik ga niet mee.

NICO: Waarom niet...?

WANNE: Nee, ik kom afscheid nemen en ik wil u ook nog bedanken voor alles. Ik zal u alletwee héél erg missen. En het ergste is nog dat ik vanaf nu ergens anders moet gaan slapen. En wie gaat er mij nu een boterham geven?

OSCAR: Wanne, nog een goeie raad: probeer te stoppen met drinken want dat wordt uwe ondergang nog.***

WANNE: Och Oscar, door den drank vergeet ik al m'n zorgen. En vrienden heb ik toch niet. Voor wie of wat zou ik dan moeten stoppen met drinken?

NICO: Oh en wij zijn geen vrienden dan? Amaai merci.

WANNE: Nee, gij zijt familie voor mij. Tegen wie moet ik nu heel den dag gaan leuteren? Waar moet ik mij nu gaan verwarmen? En den Blacky zal ik ook missen.

OSCAR: Wanne, kunt gij onze Magirus al starten en laten warmlopen?

WANNE: Ja, en ik zal al wat mee naar buiten pakken ook.

(Wanne neemt één valies plus de zwarte vuilniszak mee naar buiten)

OSCAR: Hebben we alles?

NICO: Ik denk van wel.

OSCAR: Kijk eens goed rond dan.

NICO: (z'n oog valt op de foto van Moeke) Ons Moeke...? We zouden ons Moeke nog vergeten mee te pakken. (haalt de foto van de muur, dan lachend) Ze zal toch gene schrik hebben in de vlieger zeker?

(Ze willen vertrekken, maar dan daagt Stien plots op)

STIEN: (verbaasd) Wat gebeurt hier allemaal...? Ons Heidi komt mij just vertellen dat... (merkt nu de twee valiezen) 't Is dus toch waar...?

NICO: Ja, wij gaan vertrekken op wereldreis.

STIEN: Wacht, dan ga ik ook mee.

OSCAR: Nee Stien, dat gaat niet.

STIEN: (met meer zin om te wenen) Oscar, waarom wilt gij me niet...? Ziet gij niet dat ik stapelzot sta van u...? Ik zal mijn valies ook eens gaan halen.

OSCAR: (luider) Nee Stien.

STIEN: Jawel. Nog niet vertrekken hé. Wacht op mij. (rept zich naar buiten)

(Paula komt van de living)

PAULA: Oscar, den afloop van het toilet zit dicht.

OSCAR: Ja, het wordt hoogtijd dat wij hier vertrekken. Kom, we zijn de pist in.

(Cecil komt nog wat slaperig van de living en is gekleed in pyjama. Ze merkt Paula en de twee valiezen)

CECIL: Wat is hier allemaal gaande...? (tot Paula) En wat doet gij hier nog...? Gij waart toch ontslagen...? (tot Oscar) En waarvoor dienen die valiezen?

NICO: Wij zijn riebebedie...!

CECIL: Riebebedie naar waar...?

NICO: Naar de Niagara-watervallen.

CECIL: Dat kan zomaar niet hé...!

(Wanne daagt weer op)

WANNE: De Magirus is al gestart, maar ik heb een klein probleem. Ik euh...

OSCAR: (onderbreekt) Nee Wanne, daar is nu geen tijd voor. Kom, we moeten vetrekken of we missen seffens onze vlieger nog.

CECIL: (nijdig tot Wanne) Buiten gij...!

NICO: Wacht nog efkes dan zijn wij allemaal buiten.

OSCAR: Neenee, Wanne blijft hier.

CECIL: (furieus) En ik zeg BUITEN...!

OSCAR: (ad Cecil) Hoor dat nu toch eens aan...! Die denkt nog altijd dat ze onderwijzeres is...

NICO: (vervolgt) ...en dat ze hier te doen heeft met kinderen.

CECIL: In uw geval wel want gij hebt het verstand van een plechtige communicant.

NICO: (tot Oscar) Hoort gij wat die zegt over mij? Wat gaan we doen met haar, pa?

OSCAR: Hebt gij hetzelfde gedacht als ik?

NICO: Ik denk 't wel.

(Oscar en Nico kieperen een spartelende Cecil in de grote afvalcontainer)

NICO: Voilà, daar zit ze goed...!

(Stien daagt nu ook op met haar valies. Al bij het binnenkomen valt haar valies open, al haar spullen op de grond)

STIEN: (terwijl ze haar spullen weer inlaadt) Ik ga mee op reis naar de watervallen van de Niagara. (merkt Paula, dan tot Oscar) Wat doet uw poetsvrouw hier...?

OSCAR: Paula gaat ook mee.

STIEN: Hoe...?

OSCAR: Ja. Zij wordt de nieuwe vrouw van Oscar Klitser.

STIEN: En ik dan...?

NICO: Misschien kunt gij meegaan om ons valiezen te dragen, haha.

OSCAR: (tot Stien) Niet content?

STIEN: Nee, ik ben helemaal niet content. Gij bedrieger dat ge daar staat...!

OSCAR: Okee, dan gaat ge maar bij de container in...!

(Een spartelende Stien wordt ook in de afvalcontainer gestopt)

OSCAR: Hoe kunnen wij nu zorgen dat die twee daar blijven inzitten?

NICO: Laat onze Blacky los, daar hebben ze een heilige schrik van.

WANNE: Daar hebt toch geen Blacky voor nodig. Kijk maar eens hier. (zet zich achter de pc en laat het geblaf horen van een hond)

NICO: Zit daar nen hond in...?

WANNE: Maar nee, kieke. Dat is geen èchte hond. Ik zal dat hier zo instellen dat die hond tussendoor begint te blaffen. Okee?

OSCAR: Wacht eens efkes Wanne, ik ga u eerst nog wat geld geven omdat ge ons altijd zo goed geholpen hebt. (tot Nico) Waar is die zwarte vuilniszak...?

NICO: Die had Wanne toch al mee naar buiten gepakt.

OSCAR: Wanne...?

WANNE: (aarzelend) Euh..., dat is nu net het kleine probleem. Ik heb één valies plus die zwarte vuilniszak tegen het straat gezet toen ik de Magirus wou starten. Maar terwijl ik in de camion zat is de vuilniskar gepasseerd en heeft die de

valies plus die zwarte vuilniszak meegenomen.

NICO: 't Is niet waar hé...!

OSCAR: Jamaar daar zaten belangrijke dingen in die vuilniszak...! Héél belangrijke dingen...!

NICO: Rap voor de vuilniskar weg is met die zak geld.

WANNE: Watte... geld...? Zat daar geld in die vuilniszak...?

OSCAR: Ja, al ons spaargeld.

PAULA: Wie steekt er nu ook z'n spaargeld in een vuilniszak?

NICO: Wij.

PAULA: Dus dat worden geen Niagara-watervallen.

WANNE: Ge kunt altijd nog naar de waterval van Coo gaan hé.

OSCAR: Hoe is dat mogelijk, al ons spaarcenten kwijt zèg...!

NICO: Daar hebben wij jàren moeten voor zweten en sparen.

WANNE: Sorry hé.

OSCAR: Nog een geluk dat ze U niet meegepakt hebben.

NICO: Kom, we moeten die vuilniskar tegenhouden.

PAULA: Ga die zak maar zoeken in die vuilniskar, dat is allemaal al ondereen gemalen.

(Oscar, Nico, Wanne en Paula willen snel naar buiten. Maar Heidi komt nu terug binnen met haar zwarte vuilniszak)

NICO: (tot Heidi) En wat komt gij nu weer doen?

HEIDI: Ik wil geen geld, ik wil enkel maar knuffeltjes die piepen.

NICO: Hoe...? Wat zit er dan in UWE vuilniszak?

HEIDI: Geld, allemaal geld...!

OSCAR: Dan heeft Wanne de zak met knuffeltjes tegen het straat gezet...!

NICO: Heidi, ge zijt ne schat. (geeft haar veel kusjes)

HEIDI: Pas op voor mijne piep-piep hé.

OSCAR: (geeft Wanne een deel van het geld) Hier dat is voor u.

NICO: Wat gaat gij doen met zoveel geld?

WANNE: De zaak hier overnemen, tiens.

HEIDI: Weet er iemand waar ons ma is?

NICO: (even gerommel in de afvalcontainer, roept) Hey daar, op uw gemak en geen ruzie maken hé...!

HEIDI: (tot Nico) Waar is de zak knuffeltjes nu die ge mij beloofd had?

NICO: Dat gaat nu niet want de vuilniskar heeft die just meegenomen. Maar als gij meegaat naar de Niagara-watervallen dan krijgt ge van mij wel tien zakken met knuffeltjes.

HEIDI: Okee, ik ga mee als gij met mij nog eens "piep-piep" wilt doen in de kruipkelder.

NICO: (wil Heidi het zwijgen opleggen) Psssst, zwijg...!

WANNE: Hola hola..., wat hoor ik daar allemaal...? In de kruipkelder...? Dan zal het in plaats van piep-piep wel poep-poep geweest zijn. En ik die dacht dat gij nog een bleuke waart.

NICO: Ik heb toch altijd al gezegd dat ze mij geen "les in liefde" meer moeten geven.

OSCAR: (spottend) Nee, dat heb ik wel gezien toen die Kiki Large hier aankwam. Ne vent in vrouwenkleren. Proficiat.

HEIDI: (liefjes tot Nico) Nu moogt ge mij wel "klein Moeke" noemen. (geeft hem een

kusje) En dan wordt mijne piep-piep ons eerste kindje.

OSCAR: Nu dat er hier zoveel gekust wordt krijg ik toch ook wel goesting in ene keer zeker. Gij ook, Paula...?

PAULA: (verlegen zoals altijd) Ja, maar dat is al lang geleden hoor.

OSCAR: Dat is niet erg, ik zal u wel eens "les in liefde" geven.

NICO: (op rijm) Gaat hier alle hulp de mist in, dan zijn wij voorgoed de pist in.

(Het belletje rinkelt op de achtergrond)

WANNE: Oscar, daar is volk in uwe winkel.

OSCAR: Jamaar, nu toch niet meer hé. Wij moeten vertrekken.

WANNE: Ik zal wel eens gaan kijken. (af naar buiten)

(De telefoon rinkelt)

OSCAR: (tot Paula) Pakt gij eens op.

PAULA: (door hoorn) Hallo. - - - (tot Oscar) 't Is een klant en die zegt dat hij hier een paar kapotte autobatterijen gekocht heeft. Hij was héél kwaad en komt ze direct terugbrengen. (haakt in)

OSCAR: Nu wordt het toch ècht warm onder ons voeten precies.

NICO: Waar ligt mijne rolmeter?

OSCAR: (met bijbedoelingen) Die zou wel eens in de kruipkelder kunnen liggen? En daarbij, uwe rolmeter hebt ge niet meer nodig want vanaf nu gaan we ons sollen opdoen.

(Wanne komt binnen)

WANNE: De politie staat buiten op de koer en ze willen de eigenaar van de Magirus onmiddellijk spreken. Naar 't schijnt heeft die deze week ergens vluchtmisdrijf gepleegd.

NICO: Ja, dat was ik. Dat was maar een klein bluts in onze camion. Maar die tegenligger..., heel zijne zijkant weg zèg.

PAULA: Hoe kunnen we de politie hier weglukken?

NICO: Ik zal met mijne GSM eens naar den 101 bellen. (telefoneert) Aan alle ploegen van brigade... (plaatselijke gemeente noemen) ...wordt gevraagd zich onmiddellijk naar het centrum te begeven. Daar is een toeristische aanval van den IS...! Ik herhaal, daar is een...

OSCAR: (neemt de GSM over en verbetert) ...een terroristische aanval...!

NICO: (roept door de GSM) Heel de stad zit vol toeristen.

OSCAR: (verbetert) Terroristen...!

WANNE: Ik zal in de gaten houden als de politie hier vertrekt. Iedereen houdt zich gereed...! (af naar buiten)

HEIDI: Dat is wel spannend precies zo naar de Niagara-watervallen gaan hé.

(Kiki Large komt plots binnen)

NICO: (verbaasd) Kiki Large...? Wat doet gij hier...?

KIKI LARGE: Nicootje, mijn lief Nicootje...! Kom in mijn armen, schatteke...!

HEIDI: (zet zich vóór Nico, dan tot Kiki Large) Van mijn lief blijven gij hé...! (geeft Kiki

Large een flinke tik met haar knuffel en doet hem schrikken met een piepgeluidje)

KIKI LARGE: Mij niet doen verschieten hé...! Daar kan ik niet tegen.

(Wanne komt binnen)

WANNE: De politie is verdwenen. Kom, 't is hoogtijd om te vertrekken. Ik zal meerijden tot in Zaventem en dan kom ik terug met de Magirus.

(Ze gaan er vandoor, enkel Kiki Large blijft achter)

KIKI LARGE: (roept nog smekend na) Maar Nicootje, blijf hier, ik zie u graag...!

(Cecil en Stien komen aangeslagen met hun hoofd uit de container. Er liggen sla-restjes en andere groenten op hun hoofd. Kiki Large schrikt zich te pletter en wil er vliemensvlug vandoor, maar stuit bij de deur op Madam Bulthee die net binnenkomt)

MADAM BULTHEE: (tot Kiki Large) Niet gaan lopen. Iedereen blijven staan...! (streng)
Waar zijn de eigenaars...?

KIKI LARGE: Weg.

MADAM BULTHEE: Wie zijt gij...?

KIKI LARGE: Ik ben Kiki Large.

MADAM BULTHEE: Werkt gij hier ook in 't zwart?

KIKI LARGE: Nee, vandaag draag ik enkel knalrood.

MADAM BULTHEE: (luider) Ik vraag of gij hier werkt zonder papieren...?

KIKI LARGE: Nee, maar zij wel.

MADAM BULTHEE: Wie is "zij"...?

(Kiki Large wijst naar de afvalcontainer. Madam Bulthee opent de afvalcontainer en ontdekt daar Stien en Cecil die er onmiddellijk willen uitkruipen)

STIEN: (tot Kiki Large) Gij leugenaar...! (trekt zijn pruik af)

MADAM BULTHEE: Ahaaa, hier heb ik drie vliegen in één klap...! Kom het allemaal maar eens uitleggen op den bureau...!

(Plotseling horen we het luide geblaf en gegrom van een kwade hond)

MADAM BULTHEE: Wat was dat...?

KIKI LARGE: Precies een kwade hond...!

CECIL: (roept) Dat is den Blacky...!

STIEN: (roept) Pas op..., den Blacky is los...!

CECIL: Maak dat ge weg zijt want die scheurt u in stukken vaneen...!

(Nu trachten ook Kiki Large en Madam Bulthee met veel schrik bij in de afvalcontainer te kruipen)

DOEK